

NELSON DEMILLE

odvetný úder

FLEET

Nelson DeMille

Odvetný úder

**NELSON
DEMILLE**
odvetný úder

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2006 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Marie Čermáková, 2014

ISBN 978-80-7473-238-6 (PDF)

*Pro Boba a Joan Dillinghamovy,
kteří mají tak rozkošné dcery*

Poznámka autora

Když se v románech mísí fakta s fikcí, ne vždy je čtenáři jasné, jak je odlišit. První čtenáři rukopisu knihy *Odvetný úder* se mě ptali, co je skutečnost a co je výplodem mé fantazie, takže mě napadlo to hned v úvodu na tomto místě upřesnit.

Za prvé – Protiteroristická federální jednotka představená v této knize i v dalších příbězích Johna Coreya je v podstatě odvozená od skutečné Spojené protiteroristické jednotky, jen s nepatrnými změnami.

Konkrétně v této knize se nachází hodně informací o ELF, což je zkratka něčeho, co naleznete v příběhu. Veškeré informace o ELF jsou přesné, uváděné podle mého nejlepšího vědomí a svědomí.

Pokud jde o tajný vládní plán nazvaný *Odvetný úder*, vycházím z informací, na něž jsem narazil na různých místech – zejména na internetu – a jež lze interpretovat jako drby, fakta, čiré výmysly, případně od každého trochu. Já osobně věřím, že plán podobný *Odvetnému úderu* v jisté obměně (a pod jiným názvem) skutečně existuje, a pokud ne, pak by existovat měl.

Pokud jde o další subjekty, o nichž se zmiňuji a na něž se mě lidé ptali – kupříkladu organizace dobrovolníků pátrajících po jaderných zbraních (NEST – Tým pro podporu při jaderném nebezpečí, ozbrojená složka ministerstva energetiky) nebo Vzdušné velitelské stanoviště pro případ celostátní nouzové situace (NEACP – National Emergency Airborne Command Post zvaný hovorově *Kneecap*) –, ty existují. Pokud to, co čtete,

vypadá pravděpodobně, pak to zřejmě pravda bude. Pravda je skutečně podivnější než fikce – a často děsivější.

Naprosto nejčastěji jsem slýchal otázku: „Opravdu existují petardy na plašení medvědů?“ Odpovídám: „Ano, opravdu.“

Tento příběh je zasazen do října roku 2002, tedy přesně rok a jeden měsíc po 11. září 2001, a titulky i články z *New York Times*, které cituji, jsou skutečné. Podobně je to se zmínkami o bezpečnostních opatřeních americké vlády, případně o jejich neexistenci – alespoň v době, v níž se můj příběh odehrává.

Pár mých čtenářů, kteří pracují v bezpečnostních složkách, se domnívá, že detektiv John Corey má určité problémy s vymezením svých úředních pravomocí a kompetencí. Připouštím, že jsem mu za účelem pobavení čtenáře poskytl značnou volnost. Málokoho by nejspíš bavilo číst si o Johnovi Coreym, který se do puntíku řídí pravidly a všechno dělá přesně podle předpisů.

První čtenáři této knihy mi říkali, že jim *Odvetný úder* nedal spát ještě dlouho poté, co knihu dočetli. Ano, skutečně jde o děsivý příběh do děsivé doby, ale je to také varování pro celý svět po 11. září 2001.

I. ČÁST

Pátek

New York City

FBI vyšetřuje záležitosti spojené s terorismem bez ohledu na rasu, náboženství, národnost nebo pohlaví.

Terorismus ve Spojených státech,
publikace FBI vydaná v roce 1997

1. kapitola

Jmenuji se John Corey a jsem bývalý detektiv oddělení vražd newyorské policie, raněný při výkonu služby, postavený mimo službu pro tříčtvrteční neschopnost (což je číslo stanovené pouze pro účely výplatní pásky, protože zhruba devadesát osm procent mé malíčkosti plně funguje), nyní ve funkci zvláštního agenta najímaného na smlouvu Federální protiteroristickou jednotkou.

Harry Muller, kolega od protějšího stolu ve společné kanceláři, se zeptal: „Slyšels už někdy o klubu Custer Hill?“

„Ne. Proč?“

„O víkendu tam jedu.“

„Dobře se pobav,“ popřál jsem mu.

„Schází se tam parta bohatých pravičáckých magorů, kterým tahle luxusní lovecká chata na severu v horách patří.“

„Hlavně mi nenos žádnou zvěřinu, Harry. Ani mrtvé ptáky.“

Vstal jsem od stolu a přešel k pultu s kávou. Na zdi nad konvicemi visely fotografie osob hledaných ministerstvem spravedlnosti. Většinu na nich tvořili muslimští džentlmeni včetně hajzla číslo jedna Usámy bin Ládina.

Mezi dvacítkou portrétů byl i jistý Libyjec jménem Asad Chálil alias Lev. Nepotřeboval jsem se příliš soustředit, abych si jeho fotku vryl do paměti. Jeho obličej jsem znal stejně dobře jako svůj, přestože jsem se s ním nikdy formálně nesetkal.

K našemu krátkému seznámení s panem Chálilem došlo asi před dvěma lety, kdy jsem ho sledoval, jenže nakonec se ukázalo, že tomu bylo naopak. On sledoval mě. Utekl a já jsem z toho vyšel se škrábnutím. Jak by patrně prohlásili Arabové: „Je předurčeno, abychom se znovu setkali a rozhodli o svých osudech.“ Těším se na to.

Nalil jsem si poslední zbytky kávy do polystyrénového kelímku a prolétl čerstvé *New York Times*, které ležely na pultu s konvicemi. Titulky v pátek 11. října 2002 hlásaly: KONGRES ZPLNOMOCNIL BUSHE K POUŽITÍ SÍLY PROTI IRÁKU.

A v podtitulku stálo: *Bílý dům informoval, že USA mají plán na okupaci Iráku.*

Ukázalo se, že válka je předem hotová věc, a vítězství jakbysmet. Z toho důvodu byl dobrý nápad mít okupační plán připravený předem. Vrtalo mi hlavou, jestli o tom vůbec ví někdo v Iráku.

Odnesl jsem si kávu ke svému stolu, zapnul jsem počítač a pročítal naše interní oběžníky. Už se z nás stala firma, která většinou nepoužívá papír, ale mně se – upřímně řečeno – po parafovaných oběžnících stýská. Měl jsem nutkání podškrábnout se fixem na obrazovku, ale smířil jsem se s elektronickým ekvivalentem téhož. Kdybych tuto organizaci vedl já, všechny oběžníky by se psaly na dětské kreslicí tabulky s magnetickým prachem a dvěma kolečky ovládajícími jehlu, které se smáznou, když se jimi zatřeše.

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo půl páté a mí kolegové v „šestadvacítce“ – šestadvacátém patře na adrese Federal Plaza číslo dvacet šest – se rychle vytráceli. Měl bych asi vysvětlit, že mí kolegové jsou podobně jako já členové Federální protiteroristické jednotky, která je sice federální, ale my rozhodně žádní přiblíží federálové nejsme – přeberte si to sami.

Žijeme ve světě po jedenáctém září, takže víkendy jsou pro každého z nás v zásadě jen dva další pracovní dny. Ve skutečnosti se uctívaná tradice takzvaného „federálního pátku“ – což znamená, že se to brzy zapíchne – příliš nezměnila, a naši pevnost tudíž o víkendech a svátcích střeží bývalí policisté, kteří nastoupili do protiteroristické jednotky a jsou na takovouhle pracovní dobu zvyklí.

Harry Muller se mě zeptal: „Co budeš dělat o víkendu?“

Díky svátku zvanému Kolumbův den, který se slaví druhé říjnové pondělí, nám totiž začínal třídní víkend. Jenže při svém štěstí jsem vyfásl v pondělí službu, a tak jsem odpověděl: „Chtěl jsem sice pochodovat ve slavnostním průvodu, ale v pondělí makám.“

„Jo? Fakticky jsi chtěl pochodovat?“

„Ne, ale v tomto duchu jsem si posteskl kapitánovi Paresimu.“ Usmál jsem se. „Řekl jsem mu, že moje matka je Italka a že chci v průvodu tlačit její kolečkové křeslo.“

Harry se rozchechtal. „A sežral ti to?“

„Ne. Ale nabídl se, že mi pomůže tlačit křeslo.“

„Myslel jsem, že tví rodiče bydlí na Floridě.“

„Taky že jo.“

„A že tvá matka je Irka.“

„To víš, že je. Teď musím najít pro Paresiho nějakou italskou matku, aby ji mohl tlačit po Columbus Avenue.“

Harry se znovu rozchechtal a vrátil se k počítači.

Harry Muller dělal – jako většina bývalých policistů u nás v oddělení pro Střední východ – dohled a sledování neboli „sledky“ osob spadajících do sféry zájmu protiteroristické jednotky, což je politicky korektní charakteristika muslimské komunity. Já osobně jsem ale většinou vyslychal a najímal informátory.

Vysoké procento mých informátorů jsou naprostí lháři a fantastové, kteří baží buď po penězích, nebo po občanství – anebo chtějí někoho v té své uzavřené sešňerované komunitě vytočit. Tu a tam jsem se s nimi dobral ke konkrétní akci, ale v takovém případě jsem se musel o dotýčného podělit s FBI.

Naše jednotka se skládá většinou z agentů FBI, detektivů newyorského policejního sboru plus detektivů ve výslužbě, jako jsem já. Krom toho máme lidi přidělené z jiných federálních složek, kupříkladu z imigračního a celního útvaru, ze státních a předměstských policejních útvarů, přístavní policie a tak dále a tak dále – je jich příliš mnoho, než abych je dokázal z paměti všechny vyjmenovat.

V naší skupině máme i kolegy, kteří jsou jako duchové, ve skutečnosti neexistují, ale pokud přece ano, pak se jim říká CIA.

Zkontroloval jsem si e-maily a našel tři zprávy. První od mého nadřízeného, Toma Walshe, zvláštního agenta pověřeného velením, který povýšil na šéfa protiteroristické jednotky, když můj původní šéf Jack Koenig zahynul při zřícení Dvojčat. V e-mailu stálo: **DŮVĚRNÉ – PŘIPOMÍNÁM! – V PŘÍPRAVĚ NA MOŽNÉ NEPŘÁTELSKÉ AKCE S IRÁKEM MUSÍME VĚNOVAT ZVLÁŠTNÍ POZORNOST RODILÝM IRÁNCŮM ŽIJÍCÍM V CONTUSA.**

„CONTUSA“ v překladu znamenalo „kontinentální Spojené státy“. „Nepřátelské akce“ znamenalo „válka“. A zbytek znamenal: „Najděte Iráčana, kterého můžeme spojit s teroristickou hrozbou proti USA, abychom usnadnili život lidem ve Washingtonu, než rozbombardují celý Bagdád, až se z toho ti Arabši poserou.“

Text ještě pokračoval: **PRIMÁRNÍ HROZBA A DŮRAZ ZŮSTÁVÁ NA UBL S NOVÝM DŮRAZEM NA**

PROPOJENÍ UBL/SADDÁM. BRÍFINK NA TOTO TÉMA PŘÍŠTÍ TÝDEN, WALSH

Pro nezasvěcence podotýkám, že „UBL“ je „Usáma bin Ládín“, ale správně by to mělo být „OBL“, jenže už od začátku začal kdosi přepisovat jeho arabskou formu jména do latinky jako „Usáma“, což je také přípustné. V amerických médiích se obvykle pro toho hajzla používá přepis „Osama“, nicméně zpravodajské služby ho stále označují zkratkou „UBL“ – a je to pořád tentýž zmetek.

Další e-mail byl od mého druhého šéfa, výše zmiňovaného Vince Paresiho, policejního kapitána přiřazeného k protiteroristické jednotce za účelem dohledu na problematické poldy, kteří někdy se svými kamarády z FBI nehráli rovnou hru. Mezi ně jsem se klidně mohl počítat i já. Kapitán Paresi nahradil kapitána Davida Steina, který – stejně jako Jack Koenig – byl před rokem zabit, nebo přesněji řečeno zavražděn, ve Dvojčatech.

David Stein byl skvělý chlap a každý den se mi po něm stýská. Jack Koenig byl přes všechny své chyby a všechny naše vzájemné problémy pravý profesionál, tvrdý, ale spravedlivý šéf a vlastenec. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Ani tělo Davida Steina.

Další ostatky, které nebyly nikdy nalezeny podobně jako dva tisíce jiných, byly ostatky Teda Nashe, agenta CIA, neskutečného kreténa a arcinepřítele mé maličkosti.

Mrzí mě, že nedokážu vymyslet nic hezkého, co bych o tomto idiotovi mohl říct, ale jediné, co mě napadá, je „zaplatpánbůh, že je po něm“.

Nash měl navíc nepříjemný zvyk vstávat z mrtvých – tedy přinejmenším jednou už to udělal, takže dokud někdo pozitivně neidentifikuje jeho tělo, nebudu otvírat šampaňské.

E-mail kapitána Paresiho určený všem zaměstnancům protiteroristické jednotky z řad policie zněl následovně: JE TŘEBA ZVÝŠIT DOHLED NAD IRÁČANY. NAJDĚTE TY, KTEŘÍ NÁM BYLI V MINULOSTI NÁPOMOCNI, A PŘIVEĎTE NA VÝSLECHY TY, KTEŘÍ JSOU NA SEZNAMECH SLEDOVANÝCH. ZVLÁŠTNÍ POZORNOST MUSÍTE VĚNOVAT TĚM IRÁČANŮM, KTEŘÍ SE SDRUŽUJÍ S DALŠÍMI ISLÁMSKÝMI NÁRODNOSTMI, NAPŘ. SAÚDCI, AFGHÁNCI, LIBYJCI ATD. PŘISTOUPÍ SE I KE SLEDOVÁNÍ MEŠIT. INFORMAČNÍ BRÍFINK PŘÍŠTÍ TÝDEN. PARESI, KAP. POLICIE

Měl jsem dojem, jako by to psali podle stejnéhoustru.

Těžko uvěřit – ale nebylo to tak dávno –, že byly časy, kdy jsme se snažili vymyslet, co máme každý den vlastně dělat, a oběžníky byly mnohem pečlivěji formulované, aby to nevypadalo, že snad islámskými teroristy opovrhujeme nebo je nedejbůh jakýmkoli způsobem znepokojujeme. To se změnilo opravdu rychle.

Třetí e-mail byl od mé ženy, která se jmenuje Kate Mayfieldová – a před chvílí jsem ji viděl u jejího pracovního stolu na opačné straně velké přepážky oddělující v šestadvacátém patře policii od FBI. Moje manželka je velmi krásná, ale i kdyby krásou neoplývala, stejně bych ji miloval. Jenže vlastně kdyby nebyla hezká, vůbec bych si jí nevšiml, takže je to diskutabilní.

Psala mi: ZABALME TO DŘÍV, POJĎME DOMŮ, POMILUJEME SE, K VEČEŘI TI UDĚLÁM CHILLI A PÁRKY V ROHLÍKU A NAMÍCHÁM TI PÍTÍ A TY SE BUDEŠ DÍVAT NA TELEVIZI JEN VE SPODKÁCH.

Vlastně to tak úplně přesně nebylo. Stálo tam: UDĚLEJME SI ROMANTICKÝ VÍKEND S OCHUT-

NÁVKOU VÍNA NA NORTH FORKU. ZAMLU- VÍM PENZION SE SNÍDANÍ. PUSU KATE

Proč bych měl ksakru ochutnávat víno? Vždyť chutná pořád stejně. A penziony se snídání mi lezou krkem – načančané barabizny s koupelnami z devatenáctého století a postel vždycky vrže. A ráno člověk musí snídat s ostatními hosty, což jsou obvykle aktivní debilci z Upper West Side, kteří si chtějí povídat o něčem, co se dočetli v příloze *Timesů* zvané *Umění a volný čas*. Kdykoli zaslechnu slovo „umění“, sahám po koltu.

Hned jsem napsal odpověď: TO ZNÍ SKVĚLE. JSI ZLATO, ŽE NA TYHLE VĚCI MYSLÍŠ. PUSU JOHN

Podobně jako většina mužů bych se radši díval do hlavně samopalů, než abych vytočil manželku.

Kate Mayfieldová je právnička a k tomu profesionální agent FBI a patří do mého týmu, který se skládá z dalšího policisty a ještě jednoho agenta FBI. Občas se k nám podle potřeby přidá někdo další z jiné bezpečnostní složky – z Imigračního a celního útvaru nebo CIA. Naším posledním doplňkem do týmu z řad CIA byl výše zmíněný Ted Nash. Choval jsem vůči němu silné podezření, že měl jakýsi románek s mou (tehdy budoucí) ženou. Což nebylo příčinou toho, že jsem ho neměl rád – pro tohle jsem ho *nenáviděl*. Neměl jsem ho rád z osobních důvodů.

Všiml jsem si, že Harry Muller si dělá pořádek na stole a dává pod zámek citlivé materiály, aby lidé provádějící úklid – muslimové i nemuslimové – nemohli nic z toho okopírovat nebo odfaxovat do Království spojených pískovišť. Prohodil jsem: „Do zavíračky máš ještě jednadvacet minut.“

Vzhlédl a odpověděl: „Musím si jít vyzvednout nějaké technické vybavení.“

„Proč?“

„Vždyt jsem ti to povídal. Budu dělat sledku v horách na severu. V tom klubu Custer Hill.“

„Myslel jsem, že tě tam pozvali jako hosta.“

„Ne, já jsem nezvaný host.“

„Kdes chytil takový kšeft?“

„Nevím. Mám se ptát? Přiklepli mi ho asi proto, že vlastním obytné auto, pevné nepromokavé boty a čepici s klapkama na uši. Tudíž mám nejvyšší možnou kvalifikaci.“

„Jasně.“ Harry Muller je – jak jsem už říkal – stejně jako já bývalý policajt, který po dvaceti letech ve službě odešel do důchodu, posledních deset strávil v kriminálním zpravodajství a teď ho najali federálové, aby dělal sledovačky a dohled, protože jediné tak mohly naše bílé límečky – tak jsme říkali agentům FBI – provozovat svou duševní práci.

Podivil jsem se: „Prosím tě, co to má být za pravicově-extremistický kšeft? Myslel jsem, že pracuješ pro nás.“ Těmi „námi“ jsem myslel oddělení pro Střední východ, které momentálně tvořilo zhruba devadesát procent celé protiteroristické jednotky.

Harry pokrčil rameny. „Nevím. Neptám se. Mám za úkol jenom pořídít nějaké fotky, ne s nima jít do kostela.“

„Četls maily od Walshe a Paresiho?“

„Jo.“

„Myslíš, že rukujeme do války?“

„Noo... Počkej, nech mě přemýšlet.“

„Má tahle pravičácká skupinka nějaké napojení na Irák nebo UBL?“

„Nevím.“ Harry pohlédl na hodinky. „Musím skočit na technické, než mi zavrou.“

„Máš čas,“ uklidnil jsem ho. „Jdeš na to sám?“

„Jo. To není problém. Je to neinvazivní sledka.“ Podíval se mi do očí: „Mezi námi děvčaty, Walsh tvrdí, že

jde jenom o papírování, aby se spravedlnosti učinilo zadost. Chápeš? Prostě abychom rasisticky nesledovali jenom Arabáše. Máme i naše domácí rizikové skupiny – třeba neonacisty, ozbrojené milice, survivalisty a tak. Před sdělovacíma prostředkama a Kongresem vypadá dobře, když to někdy vyplave na povrch. No ne? Už jsme to párkrát dělali i před jedenáctým zářím. Pamatuješ?“

„Jo.“

„Musím jít. Asi se uvidíme v pondělí. Musím hned ráno o všem zpravit Walshe.“

„On v pondělí dělá?“

„No, nepozval mě zrovna k sobě domů na pivo, tak hádám, že bude tady.“

„Jasnačka. Nashle v pondělí.“

Harry odešel.

To, co říkal Harry o papírování a spravedlnosti, nedávalo valný smysl, protože na takový typ operací jsme měli oddělení pro domácí terorismus. A čmuhání kolem pravičáků, co mají klub na severu v horách, bylo trošičku podivné. Stejně podivné jako to, že Tom Walsh přijde v den Kolumbova svátku do práce, aby vyslechl Harryho zprávu o rutinním úkolu.

Jsem strašně zvědavý – proto jsem také skvělý detektiv –, a tak jsem se posadil k samostatnému počítači stojícímu odděleně mimo přidělené pracovní stoly, který byl připojený na internet, a zadal jsem do vyhledávače „klub Custer Hill“.

Z Googlu mi nic nevypadlo, tak jsem zkusil jen „Custer Hill“. Okamžitě na mě vyskočilo přes 400 000 odkazů a směsice na první stránce – golfová hřiště, restaurace a několik historických odkazů ze Severní Dakoty, které měly co do činění s problémem generála George Armstronga Custer a v bitvě u Little Bighornu – naznačovala, že nic z toho nebude relevantní. Nicméně jsem

i tak strávil deset minut prohlížením toho, co mi Google nabízel, ale ve spojení se státem New York jsem nenašel nic.

Vrátil jsem se ke svému stolu, kde jsem mohl na počítači použít pracovní heslo, abych měl přístup k interním materiálům v naší počítačové databázi, která byla jakousi verzí Googlu pro potřeby FBI.

Klub Custer Hill jsem našel, ale zjevně jsem neměl mít šanci dostat se s ním pracovním do styku, protože pod nadpisem byly jen řádky křížků. Člověk obvykle něco vymáčkne dokonce i ze složek s omezenou přístupností – třeba datum, kdy byl svazek otevřený nebo kdo se k němu snažil získat přístup nebo alespoň klasifikační stupeň pro danou složku. Tato složka však byla zcela proškrtaná.

Nepodařilo se mi tedy nic víc než na sebe upozornit blbečky z odboru bezpečnosti IT, že jsem čmúchal kolem složky s omezenou přístupností, která nemá nic společného s tím, na čem zrovna pracuju, což jsou Iráčani. Abych těm debilům slídilskejmu trochu zamotal hlavu, natukal jsem do vyhledávače „zbraně hromadného ničení iráckého velbloudího klubu“.

Žádné odkazy.

Vypnul jsem tedy počítač, zamkl stůl, popadl kabát a přešel za Kate na druhou stranu obří kanceláře.

S Kate Mayfieldovou jsme se seznámili v práci, když jsme oba dělali na případu výše zmiňovaného Asada Chálila, hnusného malého zmrda, který přijel do Ameriky, aby zabil hromadu lidí. Což taky udělal, pak se pokusil zabít Kate a mě a následně utekl. Jeho případ nepatří k mým lepším, ale svedl nás s Kate dohromady, takže až ho příště uvidím, pěkně mu poděkuju a pak mu vpálím kulku do těla a budu sledovat, jak hezky pomalu umírá.

Zeptal jsem se Kate: „Můžu tě pozvat na skleničku?“

Vzhlédla a usmála se. „To by bylo milé.“ Nicméně se vrátila k práci na počítači.

Paní Mayfieldová je dívenka z amerického Středozápadu, kterou přeřadili do New Yorku z Washingtonu a původně byla kvůli té změně nešťastná, ale teď je neskonale šťastná, že bydlí v největším městě na zeměkouli s nejbáječnějším chlapem v celém vesmíru. Položil jsem jí záludný dotaz: „Proč odjíždíme na víkend pryč?“

„Protože mi to tady leze krkem.“

To se ve velkých městech stává. Změnil jsem téma: „Na čem pracuješ?“

„Snažím se najít nějaký penzion se snídaní na North Forku.“

„Všechny jsou na ten sváteční víkend asi plné a nezapomeň, že já v pondělí musím do práce.“

„Jak bych mohla zapomenout? Stěžuješ si na to celý týden.“

„Já si nikdy nestěžuju.“

Z nějakého důvodu považovala mou poslední poznámku za směšnou.

Prohlížel jsem si Katin obličej ozářený světlem monitoru. Byla stejně krásná jako v den, kdy jsem se s ní před téměř třemi lety seznámil. Ženy, s nimiž žiju, obvykle stárnou rychle. Má první manželka Robin prohlásila, že naše roční manželství jí připadalo jako deset let. Mávl jsem na Kate: „Počkám na tebe v restauraci Ecco.“

„Nenech se sbalit.“

Prošel jsem slepičárnou skleněných buněk, která už teď byla poloprázdná, a vyšel jsem do chodby k výtahu, u něhož se srocovali kolegové.

Prohodil jsem pár slov s několika lidmi, pak jsem si všiml Harryho a zamířil k němu. Nesl velký stříbrný kufřík, v němž byly dle mého předpokladu fotoaparát-

ty, kamery a objektivy. Nabídl jsem mu: „Pojď na páná.“

„Promiň, ale musím co nejrychleji vyrazit.“

„Ty jedeš už dnes?“

„Jo. Potřebuju se tam dostat brzo po ránu. Bude tam nějaká akce a mám vyfotit značky aut a lidi, co přijedou.“

„To mi připadá jako sledování davu, co jsme dělávali na svatbách a pohřbech.“

„Jo. Stejná blbost.“

Narvali jsme se do výtahu a sjeli dolů.

Harry se zeptal: „Kde je Kate?“

„Už jde.“ Harry byl rozvedený, ale chodil s jednou holkou, tak jsem se na oplátku zeptal: „Jak to jde s Lori?“

„Je skvělá.“

„Jo, na té fotce na internetové seznamce vypadala moc hezky.“

Rozesmál se. „Ty mizero!“

„Kam máš namířeno? Kde to vůbec je, ten srub?“

„Jakej srub...? Jo tak! Je to kousek od Saranac Lake.“

Vyšli jsme ven na Broadway. Byl chladný podzimní den a na ulicích panoval typický shon, jehož atmosféru dobře vystihovalo heslo „díky bohu, že je pátek“.

Rozloučili jsme se a já zamířil pěšky směrem na jih.

Lower Manhattan je vlastně změt natěsnaných mrakodrapů a mezi nimi úzké uličky, které propouštějí minimum slunečního světla a maximum stresu.

Do této čtvrti patří Lower East Side, kde jsem se narodil a vyrostl, pak Čínská čtvrt, Malá Itálie, Tribeca a Soho. Hlavní průmyslová odvětví jsou zde diametrálně odlišná – Wall Street představuje obchod a finance, Federal Plaza zase vládní záležitosti, jsou tam federální, státní a městské soudy, radnice a vězení; pak

je zde i Police Plaza, kde sídlí policie, a tak dále. Nutným doplňkem všeho výše uvedeného jsou advokátní kanceláře – z nichž jedna zaměstnává i mou bývalou manželku, obhájkyň, která zastupuje jen tu nejlepší klasu z řad kriminálních. To byl jeden z důvodů našeho rozvodu. Druhým bylo to, že vaření a sex pro ni byly dvě španělské vesnice.

Vysoko nahoře zela ohromná díra, volná obloha jako záplata po Dvojčatech. Pro většinu Američanů a dokonce i pro většinu Newyorčanů je absence věží Světového obchodního centra pouze mezerou v siluete města. Pokud však bydlíte v centru a ty obry jste vidali denně, tak vás jejich nepřítomnost překvapí pokaždé, když vyjdete na ulici.

Cestou k baru jsem přemýšlel o svém rozhovoru s Harrym Mullerem.

Na jednu stranu nebylo na jeho víkendovém pracovním úkolu naprosto nic neobvyklého ani pozoruhodného. Na druhou stranu mi to zkrátka nesedělo. Vždyt jsme se nacházeli na samém prahu války s Irákem, vedli válku v Afghánistánu, hrozili se dalšího teroristického útoku islamistů a na pozadí toho všeho si Harryho vyšlou do hor, aby špehoval účastníky nějakého pravičáckého mítinku, který v dané chvíli ohrožuje naši národní bezpečnost minimálně, spíše nulově.

A navrch ty divné kecy Toma Walshe, které s Harrym vedl o papírování a dobrém obrázku naší „firmy“ v očích Kongresu nebo médií, pokud by se někdo z nich chtěl dozvědět, jestli je protiteroristická jednotka v patách domácím teroristům. Takový přístup by snad mohl dávat smysl před pár lety, ale v období po jedenáctém září byli neonacisté, militantní skupiny a celá tahleta smečka odsunuti do pozadí – a vlastně nadšení z toho, že na nás někdo zaútočil a že se Amerika pěkně vybarvuje, zabíjí zloduchy a zavírá lidi do vězení a tak. A navíc mi

v hlavě leželo to předávání hlášení ve zvláštním termínu o svátečním pondělku.

No nic, neměl bych to moc nafukovat, jakkoli to bylo trošičku divné. V zásadě mi do toho nic není a po každé, když kladu příliš mnoho otázek o záležitostech, které mi připadají podivné, dostanu se na Federal Plaza v čísle dvacet šest do potíží. Jak říkávala moje maminka: „John, *Průšvih* je tvý druhý jméno...“ A já jsem jí věřil, dokud jsem nespátřil svůj rodný list, na němž jako druhé křestní jméno stálo Aloysius. Nicméně si ho na Průšvih klidně kdykoli změním.

2. kapitola

Odbočil jsem do Chambers Street a vešel do italské restaurace Ecco, v níž panovala příjemná hospodská atmosféra a ve které se snoubilo to nejlepší z obou světů – hospod i restaurací.

Bar byl obležen džentlmeny v oblecích a dámami v kostýmcích. Zachytil jsem spoustu známých tváří a tu a tam jsem se s někým pozdravil.

I kdybych tam neznal nikoho, tak bych jako dobrý detektiv a pozorovatel newyorského života dokázal jednoznačně odlišit dobře placené právníky, státní zaměstnance, lidi z bezpečnostních složek a šťiky z finančního byznysu. Občas jsem v restauraci Ecco narazil na svou bejvalku – někdo z nás dvou by sem měl přestat chodit.

Dal jsem si skotskou se sodou a prohodil pár slov s lidmi kolem sebe.

Jakmile dorazila Kate, objednal jsem jí bílé víno, což mi připomnělo můj víkendový problém, a tak jsem se zeptal: „Slyšelas už o plísni hroznů?“

„O jaké plísni?“

„No přece na North Forku. Všechny hrozny se nakazily tou prapodivnou plísni, která je přenosná na člověka.“

Zjevně mě neslyšela, protože prohlásila: „Našla jsem pro nás hezký penzionek v Mattitucku.“ Popsala mi to místo podle nějaké webovky a sdělila mi své dojmy: „Vypadá to tam fakt jako velmi okouzující místočko.“

Jenže tak vypadá na transylvánských webovkách i Drákulův hrad. Nadhodil jsem: „Slyšelas někdy o klubu Custer Hill?“

„Ne..., to jsem na internetových stránkách North Forku neviděla. Ve kterém městě to má být?“

„No, je to totiž na severu státu New York.“

„Ach tak... Je tam hezky?“

„Nevím.“

„Chceš tam zajet příští víkend?“

„Nejdřív si to tam prověřím.“

Ten název zjevně paní Mayfieldové nic neříkal, a přitom ona někdy ví věci, o kterých přede mnou mlčí. Totiž... jsme sice manželé, ale ona je z FBI a já mám nižší bezpečnostní prověrky než ona, tudíž mám omezený přístup k informacím. Dostávám jen ty nejnужnější. Pokud jde o mé téma, vrtalo mi hlavou, proč si paní Mayfieldová myslela, že „klub Custer Hill“ znamená odkaz na nějaký hotýlek a kupříkladu nikoli na nějakou historickou společnost nebo venkovský klub nebo cokoli. Možná to způsobil jen kontext. Anebo věděla naprosto přesně, o čem mluvím.

Vrátil jsem se pak k oběžníkům o Iráku a chvíli jsme probírali geopolitickou situaci. Zvláštní agent Mayfieldová zastávala názor, že válka v Iráku je nejen nevyhnutelná, ale i nutná.

Takzvaná „Šestadvacítka“ – tedy číslo popisné dvacet šest na Federal Plaza – je jakési orwellovské ministerstvo a vládní pracovníci jsou tam velmi dokonale naladěni na sebemenší změny ve stranické linii. Když je na pořadu dne politická korektnost, mohli byste si splést protiteroristickou jednotku s agenturou společenských služeb pro psychopaty s nízkým prahem sebevědomí. Teď všichni mluví o zabíjení islámských fundamentalistů a vítězství ve válce s terorem – gramaticky správně je ovšem „válce s *terrorismem*“ –, ale to už je svět newspeaku. Paní Mayfieldová, loajální zaměstnanec vlády, má sice i špetku vlastních politických názorů, ale nečiní jí problém jeden den nenávidět Ta-

liban, al-Káidu a UBL a pak ještě o něco víc nenávidět Saddáma Husajna, když přijde rozkaz, že tato nenávisť je na pořadu konkrétního dne.

Ale snad jsem nespravedlivý. A neuvažuju zcela racionálně o tématu bin Ládina a al-Káida. Jedenáctého září jsem přišel o spoustu přátel, ale z milosti Boží a díky dopravní zácpě jsme se s Kate nestihli dostat do Severní věže, která padla.

Jel jsem tehdy na služební snídani do 107. patra. Opozdil jsem se a Kate na mě čekala dole. David Stein, Jack Koenig a můj bývalý partner a možná nejlepší kamarád na světě Dom Fanelli přišli včas, stejně jako velká spousta dalších prima lidí a pár mizerů jako Ted Nash. Nikdo z těch, kdo byli v té restauraci, nepřežil.

Mnou jen tak něco neotřese – na mé duševní zdraví jako takové nemělo trvalý účinek ani to, když do mě někdo třikrát vystřelil a já málem vykrvácel přímo na ulici –, nicméně onen zářijový den mnou otřásl víc, než jsem si tenkrát uvědomoval. Vždyť jsem tam stál přímo pod tím letadlem, které budovu prorazilo, a teď kdykoli vidím nad hlavou nízko letící letadlo...

„Johne?“

Obrátil jsem se ke Kate: „Co...?“

„Ptala jsem se, jestli chceš ještě pít.“

Pohlédl jsem do své prázdné sklenky.

Objednala mi druhou.

Matně jsem si uvědomoval, že v televizi na konci baru běží zprávy a reportér hovoří o kongresovém hlasování o Iráku.

V duchu jsem se znovu vrátil k jedenáctému září. Snažil jsem se být nějak užitečný a pomáhal jsem hasičům a policistům evakuovat lidi ze vstupní haly a zároveň jsem hledal Kate.

Pak jsem venku před budovou nesl nosítka a náhodou jsem vzhlédl a viděl lidi skákat z oken a myslel jsem

si, že Kate je tam nahoře, měl jsem dokonce dojem, že ji vidím padat... Pohlédl jsem vedle sebe, teď tam stála, dívala se na mě a kroutila hlavou: „Na co myslíš?“

„Na nic.“

A pak druhé letadlo narazilo do druhé věže a později jsem zachytil ten zvláštní rachotivý zvuk praskajícího betonu a oceli, který se nepodobal ničemu, co jsem kdy v životě slyšel, a pořád ještě cítím, jak se mi země chvěla pod nohama, když ta budova padala a z oblohy přešly úlomky skla. A běžel jsem jako o závod jako všichni ostatní. Pořád si nemůžu vzpomenout, jestli jsem ta nosítka pustil nebo jestli je jako první pustil ten druhý chlap nebo jestli jsem vůbec nějaká nosítka nesl.

Myslím, že si už nevzpomenu.

V týdnech po jedenáctém září se pak začala Kate stahovat do sebe, nemohla spát, často plakala a smála se jen málo. Připomínala mi oběti znásilnění, s nimiž jsem měl co do činění a které nepřišly pouze o svou nevinost, ale i o část své duše.

Citliví washingtonští byrokraté naléhali na všechny, kterých se nějak dotkla tato tragédie, aby vyhledali odbornou pomoc. Já zrovna nejsem typ, který rozebírá své problémy s cizími lidmi, ať jsou to odborníci, nebo kdokoli jiný, ale na Katino naléhání jsem skutečně zašel k jednomu z těch cvokařů najatých federály, kteří měli tu velkou poptávku zvládat. Dotyčný chlápek byl sám trochu cvok, takže jsme na prvním sezení moc velký pokrok neudělali.

Na druhé a všechna další sezení jsem chodil do Dresnerova baru v sousedství, kde barman Aidan prohodil moudře: „Život je svině. Dej si ještě panáka.“

Kate chodila na svá sezení asi půl roku a skutečně jí pomohla.

Něco se s ní však stalo, a to něco se nikdy plně nezažehojí. Ale ať se s ní stalo cokoli, možná je to i k lepšímu.

Odjakživa, co ji znám, byla dobrá společnice, chovala se podle pravidel a jen zřídkakdy kritizovala FBI nebo její metody. Vlastně dřív kritizovala mě za to, že kritizuju její FBI.

Navenek je i nyní stále loajální – jak jsem už říkal – a dodržuje partajní linii, ale vnitřně si uvědomuje, že partajní linie udělala obrat o sto osmdesát stupňů, a z tohoto důvodu je nyní cyničtější, kritičtější a víc pochybuje. Pro mě je to dobrá věc a díky tomu máme víc společného.

Někdy mi ovšem chybí ta sportovní fanynka, roztleskávačka s rozzářenýma očima, do níž jsem se zamiloval. Ale mám rád i tuto tvrdší a zkušenější ženu, která stejně jako já pohlédla zlu do tváře a je připravená mu čelit znovu.

A nyní, po roce a jednom měsíci, stále žijeme ve stavu neustálých obav o změnu barevných bezpečnostních kódů označujících stupeň ohrožení USA, kterému se také říká stupeň bdělosti. Dnes je na barvě oranžové. A zítra... kdo ví? Jedním si můžu být stoprocentně jistý. Už nikdy v mém životě se znovu nevrátí na zelenou.

II. ČÁST

Sobota

Sever státu New York

Když žijete v blízkosti draka, nestačí ho jen vynechat ze svých plánů.

J. R. R. Tolkien

3. kapitola

Detektiv Muller zaparkoval svůj obytný vůz na okraji staré dřevorubecké silnice, posbíral z předního sedadla svou výbavu, pak vystoupil, zkontroloval kompas a zamířil přes les na severozápad. Na sobě měl maskáče s podzimním vzorem a černou pletenou čapku.

V terénu se dalo snadno orientovat, všude rostly borovice dostatečně daleko od sebe a zem pokrýval většinou mech a orosené kapradí. Jak šel, začínalo mezi borovicemi probleskovat denní světlo a odhalilo hustou přízemní mlhu. Ptáci zpívali a v nízkém podrostu se občas mihlo nějaké menší zvíře.

Bylo chladno a Harrymu se srážel dech před obličejem, ale panenský les byl překrásný, takže se cítil spíše šťastně než zoufale.

Přes rameno měl přehozený popruh od dalekohledu, na dalším měl pověšenou malou kameru a ještě velmi kvalitní nový fotoaparát Nikon s třístamilimetrovým objektivem. Měl u sebe i *Sibleyho atlas ptáků* pro případ, že by se ho někdo vyptával, co tam dělá, a glock devítku zase pro případ, že by se tomu někomu nezamlouvala jeho odpověď.

Na technickém oddělení ho informoval chlápek jménem Ed, že pozemky klubu Custer Hill pokrývají zhruba šestkrát šest kilometrů, tedy téměř čtyřicet kilometrů čtverečních soukromých pozemků. Bylo to neuvěřitelné, ale po celém obvodu si majitelé postavili vysoký drátěný plot, což byl důvod, proč mu chlapík z technického dal i štípačky, které si Harry strčil do kapsy.

Ani ne za deset minut dorazil k plotu. Byl vysoký asi

čtyři metry, zakončený žiletkovým ostnatým drátem. Snad na každých třech metrech visely na plotě tabulky s nápisem SOUKROMÝ POZEMEK. NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. (NEUPOSLECHNUTÍ SE TRESTÁ.)

Na další ceduli stálo: POZOR! NEVSTUPOVAT! POZEMEK HLÍDÁN OZBROJENOU STRÁŽÍ A PSY.

Harry ze své bohaté zkušenosti věděl, že podobná varování jsou zpravidla spíše vymyšlená než skutečná. V tomto případě je však bral vážně. Také mu dělalo starost, že Walsh o psech a ozbrojencích buď nevěděl, anebo věděl a nic mu neřekl. Tak či onak si bude muset s Tomem Walshem v pondělí ráno vážně pohovořit.

Vytáhl z kapsy mobil a přepnul ho na vibrace místo zvonění. Všiml si, že mu telefon ukazuje dobrou kvalitu signálu, což bylo v horách trochu zvláštní. Z náhlého popudu vytočil číslo své přítelkyně Lori. Po pěti zazvoněních se dostal do její hlasové schránky.

Harry do telefonu tiše řekl: „Ahoj, kočičko. Tady tvůj miláček. Jsem nahoře v horách, takže teď možná dost dlouho nebudu mít dobrý signál. Ale chtěl jsem tě pozdravit, dorazil jsem okolo půlnoci, vyspal se v autě a teď jsem ve službě nedaleko srubu nějakých potrhých pravičáckých magorů. Tudíž mi nevolej, ale já ti zavolám později z pevné linky, když nebudu mít signál. Jo? Mám tu nějakou práci na místním letišti buď k večeru, nebo zítra ráno, takže asi budu muset zůstat na noc. Dám ti vědět, až to bude jistý. Ještě zavolám. Pusu!“

Zavěsil, vytáhl štípačky, prostříhal si otvor a prolezl dovnitř. Zůstal stát bez hnutí, rozhlížel se, poslouchal, pak si strčil štípačky znovu do kapsy. Pokračoval dál v chůzi lesem.

Asi po pěti minutách si mezi borovicemi všiml sloupu na telefonní vedení a došel až k němu. Na sloupu byla upevněna skříňka s telefonem, zamčená.

Zvedl zrak a odhadoval výšku sloupu zhruba na deset metrů. Asi ve dvou třetinách výšky na něm spatřil čtyři reflektory a nad nimi pět silných kabelů natažených na příčné tyči. Jeden kabel zjevně napájel telefon a další zase reflektory. Zbývající tři byly skutečně silné. Mohly by přivádět dost velké množství elektřiny.

Harry si všiml čehosi neobvyklého a zaostřil dalekohled směrem k vrcholu sloupu. To, co považoval za stále zelené větve okolních stromů, byly ve skutečnosti jakési větve vyčnívající *ven* z telefonního sloupu. Věděl, že podobné plastové větve používají mobilní operátoři, aby zamaskovali nebo zkrášlili vysílače na obydlených územích. Hlavou mu vrtalo, k čemu asi slouží zde, uprostřed hlubokých lesů?

Pustil tedy dalekohled, zvedl fotoaparát a udělal pár snímků sloupu. Vzpomněl si, že ho Tom Walsh nabádal: „Krom aut, obličejů a poznávacích značek foť všechno, co vypadá zajímavě.“

Harry se domníval, že zrovna toto vypadá zajímavě a bude se to dobře vyjímat ve zprávě, a tak vytáhl i kameru, natočil deset vteřin a pokračoval v chůzi.

Terén se začal postupně zvedat a namísto borovic se objevily obrovské duby, jilmy a javory, jejichž poslední listy vytvářely zářivé palety červených, oranžových a žlutých odstínů. Půdu pod stromy pokrýval koberec spadaného listí, které pod Harryho nohama šustilo.

Harry si rychle ověřil svou polohu pomocí mapy a kompasu a určil, že srub je přímo před ním, necelý kilometr.

Ulomil si kus výživné tyčinky k snídani a pokračoval v chůzi. Při jídle si vychutnával svěží horský adirondacký vzduch, ale zároveň pozorně sledoval okolí. I když byl federální agent, porušení zákazu vstupu je porušení zákazu vstupu a bez povolení k prohlídce neměl větší právo být na soukromém ohrazeném pozemku než třeba pytlák.

Nicméně když se ptal Walshe na povolení k prohlídce, Walsh ho odbyl: „Nemáme žádný přijatelný důvod ke sledování. Proč se tedy ptát soudce, když odpověď zní ne?“ Případně se dalo říct něco podobného, co měli při obcházení zákonů v oblibě newyorští policisté: „Lepší žádat později o odpuštění než teď o povolení.“

Harry věděl – jako v protiteroristické jednotce každý –, že pravidla se změnila asi tak dvě minuty po nárazu letadla na druhou věž Dvojčat a že pravidla, která se nezměnila, je možné porušit. Díky tomu byla jeho práce obvykle snazší, ale občas – jako například teď – také trochu riskantnější.

Les už prořídil a Harry si všiml množství pařezů v místech, kde byly stromy poraženy a odklizeny, možná z důvodů prevence před lesními požáry, možná kvůli bezpečnosti. Ať byl důvod jakýkoli, bylo zde mnohem méně možností k úkrytu než předtím.

Už před sebou viděl volný prostor a pomalu se k němu blížil řídkým porostem.

Zastavil se pod posledním javorem a bedlivě si prohlížel otevřený prostor dalekohledem.

Přes planinu vedla dlážděná cesta směrem dolů k hlavní vchodové bráně, u níž dalekohledem rozeznával roubený strážní domek. Cestu lemovalo bezpečnostní osvětlení na kovových sloupech a viděl i dřevěné sloupy s pěti kabely vycházející z lesa a pokračující dál přes volné prostranství a silnici znovu do lesa na opačné straně silnice. Předpokládal, že jde o totéž vedení, kterého si všiml u plotu, a zdálo se, že všechny ty sloupy a dráty vedou po obvodu pozemku. Také pochopil, že plot okolo celého rozsáhlého území je osvětlený. V duchu si říkal, že to nemůže být obyčejný lovecký srub.

Pozorně si prohlížel cestu vedoucí nahoru k ohromnému patrovému horskému srubu v adirondackém sty-

lu, který byl zasazen do svahu asi dvě stě metrů přímo před ním. Na trávníku před srubem stál vysoký stožár s americkou vlajkou a pod ní se třepotal nějaký žlutý prapor. Za srubem rozeznával ještě hospodářské budovy a nahoře na kopci se tyčilo cosi, co vypadalo jako anténa buď na rádiové vlny, nebo na mobil. Vyfotil si ji pomocí teleobjektivu.

Srub byl postaven z říčních kamenů, obrovských kulatin a dřevěných šindelů a vchod měl krytý verandou. Ze zelené šindelové střechy trčelo šest kamenných komínků a všechny chrlily do vzduchu šedivý dým. Viděl světla v předních oknech a na velkém šterkovém parkovišti před domem parkoval černý džíp. Zjevně byl někdo doma a snad očekával hosty. Kvůli nim sem Harry přijel.

Znovu využil teleobjektiv fotoaparátu, aby pořídil pár záběrů parkoviště a srubu, a pak nafilmoval kamerou doplňkové záběry srubu a jeho okolí.

Věděl, že pokud bude chtít fotografovat příjíždějící auta, lidi a poznávací značky, měl by se dostat mnohem blíž. Ed z technické podpory mu ukázal letecký snímek srubu a zdůraznil, že terén je otevřený, ale je v něm dost velkých kamenných výčnělků vhodných pro úkryt.

Harry pohlédl na skalky na svahu kopce a naplánoval si trasu, kudy přeběhne od jedné kamenné formace ke druhé, dokud nenajde ideální pozorovatelnu zhruba sto metrů od srubu a parkoviště. Bylo mu jasné, že odamtud by bez problémů mohl fotografovat příjíždějící automobily a natáčet na video auta i návštěvníky srubu. Bude zde muset zůstat do pozdního odpoledne – alespoň podle Walshe – a pak se přemístit na místní letiště a zkontrolovat seznamy cestujících, kteří přiletěli, a také smlouvy v půjčovnách automobilů.

Vybavil si, jak pracoval na případu týkajícím se skupiny hochů z Irské republikánské armády, kteří si

zřídili nedaleko odsud výcvikový tábor. Adirondacká přírodní rezervace byla stejně velká jako celý stát New Hampshire, vyskytovaly se zde soukromé i státní pozemky a byla zde malá hustota obyvatelstva, takže představovala ideální místo pro lov, túry v přírodě a pokusné střelnice ilegálních zbraní.

Toto sledování se od akce s IRA maličko lišilo v tom, že zde zjevně nebyly páčány žádné zločiny a lidé, kteří žili v tomto velkém srubu, někde patrně měli slušný vliv.

Harry se už už chtěl rozběhnout k prvnímu nejbližšímu velkému balvanu, když tu zpoza srubu vyrazily tři černé džípy a velkou rychlostí přejížděly po volné ploše, nikoli po silnici. Vlastně se blížily přímo k němu. „Do prdele!“

Obrátil se a zamířil znovu k linii stromů, ale pak zaslechl z lesa psí štěkot. „Do hajzlu!“

Tři džípy přijely přímo ke stromům a z každého z nich vystoupili dva muži. Drželi lovecké pušky.

Z lesa za ním vyšli tři muži s vrčícími německými ovčáky přiškrcenými na napjatých vodítkách. Všiml si, že všichni muži mají na boku pouzdra se zbraněmi. Harry nyní spatřil vycházet z lesa čtvrtého chlapa, který kráčet energicky, jako by všem velel.

Harry si uvědomil, že tak přesně mohli jeho polohu určit, jedině pokud mají celou oblast prošpikovanou pohybovými a zvukovými detektory. Tito lidé si na svém soukromí opravdu zakládali.

Pocítil nezvyklé obavy, nicméně strach nikoli. Bude to nepříjemné, ale nijak nebezpečné.

Strážní kolem něj vytvořili kruh, ale udržovali si od něj odstup asi dvacet metrů. Byli oblečení v maskáčích vojenského typu s americkou vlajkou na pravém rameni. Všichni měli čepici se štítkem a s americkým orlem a každému čouhala z levého ucha anténka.

Muž, který jim velel – chlápek středního věku drsného vzhledu, přistoupil blíž a Harry viděl nad kapsičkou jeho bundy jmenovku jako v armádě. Stálo na ní CARL.

Carl ho tedy upozornil: „Nacházíte se na soukromém pozemku.“

Harry nasadil nechápavý výraz. „Opravdu?“

„Ano.“

„Propánička! No, když mi ukážete směr...“

„Jak jste se dostal přes plot?“

„Přes plot? Přes jaký?“

„Přes ten, kterým je obehnan celý pozemek a na němž jsou výstražné nápisy ZÁKAZ VSTUPU.“

„Neviděl jsem žádný... Ach tak, *tenhle* plot! Omlouvám se, sledoval jsem datla a on to přeletěl, tak jsem našel díru a...“

„Co tady pohledáváte?“

Harry zaregistroval změnu v Carlově tónu. Už nebyl tak zdvořilý. Harry odpověděl: „Já jen pozoruju ptáky.“ Ukázal mu atlas. „Sleduju je.“ Poťukal na dalekohled.

„Proč máte tu kameru a foťák?“

„Já si pořizuju záběry těch ptáků.“ *Kreténe.* „Takže když mi ukážete, kudy se odsud dostanu ven nebo mě tam odvezete, tak ihned odejdu.“

Carl neodpověděl a Harry vycítil první známku možných potíží.

Pak Carl pronesl: „Tady kolem nás jsou miliony akrů veřejně dostupných pozemků. Proč jste prostríhal díru do plotu?“

„Já jsem žádnou posranou díru *nestříhal*, kamaráde. Já jsem tu díru *našel*, kurva. A mimochodem, Carle, můžete jít do hajzlu.“

Harry si spolu se všemi přítomnými uvědomil, že najednou vůbec nemluví jako nějaký pozorovatel ptáků.

Málem už chtěl blýsknout svým odznakem FBI, postavit ty kretény do pozoru a přikázat jim, aby ho odvezli k autu. Nicméně po krátkém rozmyšlení dospěl k závěru, že z toho nebude dělat federální případ. Proč by jim měl prozrazovat, že na ně někdo poslal federálního agenta, aby je špehoval? Walsh by dostal záchvat a byl by průser. A tak Harry couvl: „Už odsud padám.“ A vykročil k lesu.

Zničehonic se zvedly pušky a pistole vyklouzly ven z pouzder. Tři psi zavrčeli a cukali se na vodítkách.

„Stůjte, jinak dostanou rozkaz pustit psy.“

Harry se zhluboka nadechl a zastavil se.

Carl prohlásil: „Dá se to vyřešit dvojím způsobem. Mírněji, nebo natvrdo.“

„Zkuste natvrdo.“

Carl se rozhlédl po devíti ostatních mužích z ochranky, sklopil zrak k psům a nakonec se pohledem vrátil k Harrymu. Promluvil smířlivým tónem: „Máme přísné příkazy. Musíme každého, kdo poruší zákaz vstupu, přivést do srubu, zavolat šerifovi a nechat dotyčného převézt v doprovodu příslušníka nějakých bezpečnostních složek mimo soukromý pozemek. Nebudeme vznášet ani formální obvinění, ale šerif vás bude informovat, že pokud zákaz porušíte znovu, může vás zatknout. Podle zákonů a podle našich bezpečnostních předpisů nesmíte toto území opustit sám a pěšky a my vás odsud neodvezeme. To smí pouze šerif. Je to v zájmu vaší vlastní bezpečnosti.“

Harry o tom přemýšlel. Ačkoli se mu jeho úkol pěkně zvrtnul, může z toho průšvihů ještě něco vytěžit tím, že nahlédne dovnitř do srubu a možná tam nasbírá trochu informací a od místního šerifa se mu dostane něco pouček. Přikývl tedy a podíval se na Carla: „Oukej. Jdeme.“

Carl pokynul Harrymu, aby se obrátil a vykročil

k džípům. Harry předpokládal, že ho posadí do některého z nich, ale neudělali to, takže jejich bezpečnostní předpisy byly skutečně přísné.

Džípy ho však doprovázely. Dostal příkaz jít po silnici nahoru na pahorek směrem ke srubu a za ním jela celá kolona.

Cestou se mu honilo hlavou těch deset profesionálů z ochranky se psy, strážnice u vjezdu, drátěný plot, žiletkový drát, reflektory a skříňky s telefony a navíc něco, co byly s největší pravděpodobností detektory pohybu a zvuku. To přece není běžný klub pro myslivce a lovce. Najednou dostal obrovský vztek na Walshe, který ho rozhodně neinformoval přesně, a ještě větší vztek měl na sebe, že nevyčítal problémy intuitivně.

Věděl, že by neměl být vyděšený, ale jakýsi instinkt vybroušený za dvacet let práce u policie a pět v protiteroristické jednotce mu napovídal, že se zde vyskytuje jistý prvek nebezpečí.

Chtěl si svůj dojem něčím potvrdit, a tak houkl na Carla, který kráčel za ním: „Hej, proč nezavoláte mobilu tomu šerifovi hned teď? Ušetříte trochu času.“

Carl neodpovídal.

Harry sáhl do kapsy: „Můžete si půjčit můj.“

Carl vyštěkl: „Nechte ty ruce tam, kde na ně vidím, a zavřete klapačku, zatraceně.“

Harryho Mullera zamrazilo.

4. kapitola

Harry Muller seděl v pracovně vysokého štíhlého muže ve středním věku, který se představil jako Bain Madox, prezident a majitel klubu Custer Hill. Není to však moje práce, vysvětloval pan Madox, jen koníček. Bain Madox byl totiž vedle toho prezidentem a vlastníkem velké naftařské společnosti Global Oil Corporation, GOCO, o níž Harry už slyšel. Tato skutečnost vysvětlovala dvě z řady fotografií na stěně – naftového tankeru a hořících naftových polí v jakési poušti.

Madox si všiml Harryho zájmu o fotografie. „To je Kuvajt. Válka v Zálivu.“ S povzdechem dodal: „Nesnáším, když hoří kvalitní ropa – hlavně když mi za ni nikdo neplatí.“

Harry neodpovídal.

Pan Madox měl na sobě modrý blejzr a křiklavou flanelovou košili. Harry Muller naproti tomu zůstal jen v dlouhých zimních spodkách, protože se podrobil ponižující prohlídce, při níž se musel před Carlem a dvěma dalšími příslušníky ochranky svléknout. Měli paralyzéry – elektrické bodce na pohánění dobytka – a varovali ho, že je použijí, bude-li se vzpírat. Carl a jeden z těch dvou nyní stáli za ním a elektrické paralyzéry měli stále v rukou. Šerif se prozatím neukázal a Harry si ani nemyslel, že by byl vůbec na cestě.

Harry sledoval, jak Bain Madox klidně sedí za svým velkým stolem v prostorné pracovně obložené borovým dřevem v prvním patře srubu. Oknem napravo viděl svah za srubem, na jehož vršku si všiml vysoké antény, kterou zahlédl už z lesa.

Pan Madox se svého hosta zeptal: „Nedal byste si kávu? Čaj?“

„Jděte s tím do prdele.“

„To znamená ne?“

„Jděte do prdele.“

Bain Madox na Harryho zíral a Harry neuhýbal pohledem. Harry ho odhadoval tak na šedesátníka v dokonalé kondici, neobvykle opáleného vzhledem k roční době, prošedivělé vlasy sčesané dozadu, dlouhý úzký orlí nos a stejně tak orlí šedé oči – oči dravce. Harryho také napadlo, že ten člověk vypadá jako boháč, ale ne jako přihlouplý boháč. Na Madoxovi bylo cosi, co prozrazovalo sílu, moc a inteligenci. Zosobněná dominance a sebeovládání. A Madox nevypadal kvůli tomu, že unesl federálního agenta a zadržuje ho, ani trošičku nervózně. To nevěstilo nic dobrého. Harrymu to bylo jasné.

Madox vyndal z dřevěné dózy na stole cigaretu a zeptal se: „Bude vám vadit, když si zapálím?“

„Je mi úplně u prdele, jestli celej shoříte. Zavolejte šerifovi. Hned.“

Madox si cigaretu zapálil stříbrným stolním zapalovačem, zamyšleně pokuřoval a po nějaké chvíli se zeptal: „Co vás k nám přivádí, detektive Mullere?“

„Sleduju ptáky.“

„Nechci být neomalený, ale připadá mi to jako poněkud slabošský koníček na chlápka, co dělá v protiteroristickém.“

„Zhruba minuta vás teď dělí od okamžiku, než vás zabásnu.“

„No tak mi tedy dovoluňte, abych tu minutu moudře využil.“ Madox si prohlížel věci rozložené na stole. Harryho mobilní telefon a pager, které byly teď vypnuté, kroužek s klíči, kamera, digitální fotoaparát, dalekohled, atlas ptáků, podrobná mapa oblasti, kompas, štípací kleště, Harryho průkaz a devítimilimetrový

Glock 26, kterému se říkalo dětský glock, protože se dal snadno ukrýt. Všiml si, že Madox odstranil z glocku zásobník, což od něj bylo chytré.

Madox se Harryho zeptal: „Co si mám o tomhle myslet?“

„Myslete si, cokoli chcete, kurva. Dejte mi ty mý sračky a nechte mě odsud do prdele vypadnout, jinak si odkroutíte něco mezi dvaceti rokama a doživotím za únos federálního agenta.“

Madox nasadil výraz, z něhož se dalo vyčíst, že je rozlícen a zmítán netrpělivostí. „Ale no tak, prosím, pane Mullere. Snad jsme si to už vysvětlili. Měli bychom trochu pokročit.“

„Jděte do hajzlu.“

Madox navrhl: „Co kdybych si zahrál na detektiva? Vidím zde dalekohled, malou kameru, velmi drahý fotoaparát s teleobjektivem a atlas ptáků. Z toho bych mohl usoudit, že jste nadšený pozorovatel ptáků. Tak nadšený mimochodem, že máte dokonce i tyhle štípací kleště pro případ, že se mezi vás a ptáka čirou náhodou dostane nějaký plot. Plus glock ráže devět milimetrů, kdyby pták nechtěl zůstat v klidu tak dlouho, abyste ho stihl vyfotografovat.“ Zvedl obočí a zeptal se Harryho: „Jak si vedu?“

„Nic moc.“

„Tak dovolte, ať to zkusím dál. Také zde vidím velmi podrobnou mapu, na níž je červeně vyznačen obvod mého pozemku plus strážnice, tento srub a další stavby. To mi napovídá, že někdo pořídil letecký snímek příslušného území a tyto údaje přenesl na vaši mapu. Je to tak správně?“

Harry neodpovídal.

Madox pokračoval: „Nadto zde na stole vidím odznak a průkaz, podle něhož jste policejní detektiv z New Yorku ve výslužbě. Gratuluji.“

„Vyser si voko.“

„Mnohem více mě však zajímá tento druhý odznak a průkaz, podle něhož jste federální agent protiteroristické jednotky. Nikoli ve výslužbě.“ Upíral pohled střídavě na fotografii a pak na Harryho Mullera a zeptal se: „Jste dnes v práci?“

Harry se rozhodl ještě jednou použít krycí historku čistě pro případ, že by ten chlap chtěl nějaký důvod, proč ho propustit. „Dobrá, tak já vám teda znova vyličím, co už jsem řekl těm vašim paranoidním nájemným policajtům. Přijel jsem na víkend. Kempovat. Také pozorovat a fotit ptáky. Jsem ovšem federální agent a podle zákona musím u sebe nosit své průkazy a zbraň. Neměl byste si dávat dohromady dvě a dvě a pořád docházet k výsledku pět. Jasný?“

Madox přikývl. „Ano. Ale zkuste si představit sebe na mém místě. A já si zase představím sebe na vašem. Jsem federální agent Harry Muller a poslouchám chlapa, který mi říká, že to všechno, co vidím před sebou – tedy důkazní materiál, důkazy o sledování – lze vysvětlit jako pomůcky k pozorování ptáků. Co udělám? Nechám vás jít? Nebo po vás budu požadovat logičtější a pravdivější vysvětlení? Co byste dělal na mém místě vy?“

„Pardon, ale neslyšel jsem vás, máte moc křiklavou košili, všechno přehlušuje.“

Madox se usmál a otevřel atlas ptáků. Nasadil si brýle a vybral namátkou stránku. „Kde člověk s největší pravděpodobností narazí na potáplici?“

„U jezera.“

„To bylo příliš jednoduché.“ Zalistroval atlasem a položil další otázku: „Jakou barvu má pěnice nachová?“

„Hnědou.“

Pan Madox zavrtěl hlavou. „Nikoli, nikoli, pane Mullere. Nachová znamená červená. Ještě jedna otáz-

ka. Když zodpovíte dvě ze tří, prošel jste.“ Znovu zalistoval atlasem. „Jakou barvu má sameček...?“

„Hele, namažte si ten atlas laskavě pořádně vazelínou a strčte si ho do prdele, jo?“

Madox zavřel knihu a odhodil ji stranou. Obrátil se k obrazovce počítače. „Máme tady vaše digitální fotografie. Já na nich žádné ptáky nevidím. Nicméně z nich jasně vyplývá, že jste se zřejmě zajímal o jeden z mých sloupů a... podívejme! Tady máme záběr z teleobjektivu na vysílač za mým srubem... A detail srubu... Helemese, na střeše mi tady sedí nějaký ptáček. Umíte ho pojmenovat?“

„Jestřáb hovnohledavý.“

Madox zvedl kameru, stiskl tlačítko pro přehrávání a v hledáčku sledoval, co na ní je. „A tady znovu sloup..., všiml jste si těch plastových ramen, předpokládám..., znovu srub..., hezký pohled z místa, kde jste stál..., a ten ptáček ulétl. Co to vlastně bylo? Vypadá jako velká modrá volavka, ale ty už se touto dobou odstěhovaly na jih. I když podzim máme neobyčejně teplý. Globální oteplování, pokud těm kecům věříte.“ I kameru poté odložil a ptal se dál: „Víte, jak se dá vyřešit problém globálního oteplování? Ne? Prozradím vám to. Nukleární zimou.“ Rozesmál se. „Starý vtip...“

Madox se pohodlně opřel a zapálil si další cigaretu. Vyfukoval dokonalé kroužky a sledoval je, jak stoupají vzhůru, trhají se a mizí. „To je zapomenuté umění.“

Harry Muller se rozhlédl po místnosti, v níž Bain Madox své zapomenuté umění provozoval. Slyšel, jak dva muži za ním oddechují, a zvedl pohled ke stěně zcela zaplněné nějakými zarámovanými diplomy. Napadlo ho, že kdyby se mu podařilo nějak odvodit, co je vlastně ten Madox zač, mohlo by mu to pomoci.

Madox si povšiml Harryho pohledu. „Nahore vlevo je řád Stříbrné hvězdy. Vedle je řád Bronzové hvězdy

a ještě dál Purpurové srdce. Následuje mé povýšení do hodnosti poručíka armády Spojených států. Další v řadě jsou obvyklé armádní medaile, třeba za tažení do Vietnamu nebo Pochvala prezidenta pro jednotku. Sloužil jsem v Sedmém jízdním pluku První letecké divize. Sedmá kavalerie byla původní jednotka generála Custer. To je částečně důvod pro pojmenování tohoto klubu. Možná vám tu druhou část vylíčím později, ale pokud to udělám, budu vás muset zabít.“ Rozesmál se. „To byl vtip. Haló, úsměv! To byl jenom vtip.“

Harry se donutil k úsměvu. *Kreténe.*

„V poslední řadě je bojový odznak pěchoty, medaile vynikajícího střelce, diplom za výcvik v džungli a nakonec mé propuštění z armády. Odešel jsem z aktivní služby po osmi letech v hodnosti podplukovníka. Dnes se povyšuje rychle. Spousta mrtvých důstojníků uvolnila těm, co přežili, cestu k povýšení. Byl jste v armádě?“

„Ne.“ Harry se rozhodl hrát stejnou hru. „Nejdřív jsem byl moc mladý a pak už nebrali.“

„Aha. Měli by to obnovit.“

„To určitě,“ přikývl Harry. „A měli by brát i ženy. Chtějí mít stejná práva, tak by měly mít stejné povinnosti.“

„Máte naprostou pravdu.“

Harry se rozjel, a tak pokračoval: „Můj syn musel stejně k odvodu, pro případ, kdyby službu obnovili. Ale má dcera nemusela. Co je to za pořádek?“

„Moje řeč. Takže máte syna a dceru?“

„Jo.“

„Ženatý?“

„Rozvedený.“

„Aha, já taky,“ pousmál se Madox.

„Z ženských se člověk zblázní,“ konstatoval Harry.

„Jen když jim dá volnou ruku.“

„No, jenže tu jim všichni dáváme!“

Madox se uchechtl. „Jistě. Mimochodem, děláte tady sledovačku pro federální protiteroristickou jednotku. Z jakého důvodu?“

„Jak dlouho jste byl ve Vietnamu?“

Madox několik vteřin Harryho Mullera sledoval, potom odpověděl: „Dvakrát na rok a potřetí mi službu zkrátil zásah z kalašnikova, který jen o vlásek minul mé srdce, škrtl o pravou plíci, a když kulka vycházela ven, zlomila mi žebro.“

„Máte štěstí, že jste naživu.“

„To si opakuji každý den. Každý den je dar. Stříleli po vás někdy?“

„Pětkrát. Nikdy netrefili.“

„V tom případě máte i vy štěstí, že jste naživu.“ Madox znovu upřel na Harryho pohled. „Ono to člověka změní. Už není takový jako dřív. Ale změna nemusí vést nutně k horšímu.“

„Já vím. Mám kamarády, kteří to dostali.“ Vzpomněl si na Johna Coreyho, ale byl si poměrně jistý, že zrovna Corey zůstal stejným vykukem i potom, co ho trefili. Zamyslel se: „Někdy si říkám, že jsem tenkrát měl nastoupit jako dobrovolník. Válka ve Vietnamu už sice skončila, ale narukovat jsem mohl. Třeba bych stihl aspoň invazi na Grenadu nebo něco podobného.“

„Nebudte na sebe tak tvrdý. Většina amerických mužů v armádě nikdy nebyla. A popravdě řečeno válka je zatraceně děsivá věc. A teď jsme se dostali do té války proti terorismu a vy, pane Mullere, jste zjevně v prvních liniích. Nemám pravdu?“

„No..., jo.“

„A terorismem se obvykle rozumí islámský terorismus. Je to tak?“

„Jo, ale...“

„Takže vy tady hledáte nějaké islámské teroristy? Mohu vám být nějak nápomocen?“

Harry se snažil něco vymyslet, ale Madox pokračoval: „Kdybich pro vás mohl cokoli udělat, pane Mullere, stačí říct. Nikdo netouží po vítězství ve válce proti terorismu více než já. Jak vám mohu pomoci?“

„No..., tedy..., je tady jedna věc. Asi před pěti lety jsem pracoval na případu chlápku z Irské republikánské armády – teroristů – a bylo to něco málo přes dvacet kilometrů odsud. Měli tady výcvikový tábor.“ Harry v podstatě podal Madoxovi hlášení o případu a svůj výklad uzavřel: „Osm jsme jich zavřeli do federálního vězení. Dostali tresty od tří do dvaceti let.“

„Ach tak. Vzpomínám si na to, protože to bylo neda-leko odsud.“

„No právě. A teď jde o totéž. Prověřujeme řadu soukromých pozemků tady v lesích, abychom zjistili, zda v nich nedochází k nějaké podezřelé činnosti, do níž by se zapojovala IRA. Rozvědka nám poskytla zprávy...“

„Nemá to tedy nic společného s islámskými teroristy?“

„Ne. Dnes ne. Pracujeme na IRA.“

„To mi po jedenáctém září připadá jako ztráta času a plýtvání pracovními silami.“

„No, myslím si totéž. Musíme však sledovat stále všechno a všechny.“

„To jistě.“ Madox se zamyslel. „Takže vy považujete klub Custer Hill za..., za co vlastně? Výcvikový tábor Irské republikánské armády?“

„No, mí šéfové dostali nějaký tip na jejich činnost v této oblasti, takže mě vybrali, abych se koukl. Víte, pro případ, že by ti lidé zneužívali vašich pozemků bez vašeho vědomí.“

„Na mé pozemky nepronikne bez mého vědomí ani myš, jak jste se právě přesvědčil.“

„Jo, to vidím. Dám to do hlášení...“

„Zcela určitě se sem nedostane nikdo jakkoli zapojený do nějakého polovojenského výcviku.“

„Jo. Já...“

„A nijak to nevysvětluje, proč jste pořizoval snímky mého srubu. Pokud hledáte IRA, měl byste pročesávat lesy.“

„Jo. Zamotal jsem se.“

„To tedy určitě. Podstatné je, že děláte sledovačku.“

„No, dělám. Musím prověřit asi tak tucet míst v této oblasti.“

„Aha. Takže se nemám cítit poctěn, že jsem v tom sám.“

„Cože?“

„Nemám si připadat jako obětní beránek?“

„Ne. Jde o rutinní záležitost.“

„To se mi ulevilo. Mimochodem máte nějaký vládní příkaz k této činnosti?“

„Mám, ale ne u sebe.“

„Neměl byste náhodou podle zákona nosit povolení s sebou?“ Mávl rukou nad stolem. „Nic jsme nenašli, dokonce ani když jsme vám prohlédli řitní otvor.“ Pan Madox se usmál.

„Hej, běžte *do prdele*. Fakt už si *vyližte prdel!*“ Harry vstal. „Zasranej hajzle mizerná.“

„Prosím?“

„Vyližte si prdel! Já odsud odcházím, kurvafix...“ Sáhł po svých věcech na Madoxově stole, ale pravým bokem a celou pravou stranou jeho těla náhle projela obrovská bolest. Slyšel praskavý zvuk, dunivé bouchnutí a pak nic.

Uvědomil si, že leží na podlaze a je celý zbrcený ledovým potem. Nedokázal pořádně zaostřit pohled, ale viděl, že nad ním stojí Carl a popleskává se elektrickým paralyzérem do dlaně, jako kdyby se chtěl zeptat: „Chceš ještě jednu šlupku?“

Harry se pokoušel vstát, ale nohy měl jako z tvarohu. Druhý strážný ho popadł zezadu v podpaží a přitlačil ho zpátky na židli.

Harry vědomě uklidňoval nepravidelný dech a rozechvělé svalstvo. Stále však ještě nedokázal zaostřit a v uších mu všechno znělo jako pískání.

Jeden strážný mu podal plastovou láhev vody, kterou málem ani neudržel.

Promluvil Madox: „Je úžasné, co s člověkem takový elektrický proud udělá. A nezůstanou po tom v podstatě žádné stopy. Kde jsme to přestali?“

Harry se pokoušel říct „běž do prdele“, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Myslím, že jste se mě snažil přesvědčit, že děláte rutinní sledovačku, respektive pátráte po výcvikových táborech IRA. Nepřesvědčil jste mě.“

Harry se zhluboka nadechl: „Je to pravda.“

„No tak mi tedy dovolte, abych vás ujistil, že na mých pozemcích se nevyskytují žádní členové Irské republikánské armády. Pokud vás to zajímá, pane Mullere, mí předkové byli skrz naskrz Angličané a já vůči IRA nechovám pražádné sympatie.“

Harry neodpovídal.

Madox pokračoval. „O. K., tak zapomeňme na kecy o IRA a přistupme k jádru věci. Co se tady podle vašich nadřízených má dít?“

Harry znovu neodpovídal.

„Potřebujete povzbudit elektřinou, abyste odpověděl na otázku?“

„Ne... Já nevím. Nic mi neřekli.“

„Ale museli vám přece říct něco jako: ‚Harry, máme podezření, že klub Custer Hill je...‘ Co teda? Jak toto místo a jeho členy charakterizovali? Je to pro mě skutečně důležité a já chci, abyste mi to řekl. Dříve či později mi to povíte. A teď to bude jednodušší.“

Harry se snažil udělat si jasno v hlavě po elektrickém otřesu a uvažovat o své situaci. Nikdy ještě nebyl na opačné straně vyšetřovacího stolu a neměl zkušenosti

ani výcvik, takže nevěděl, jak se má v podobné situaci zachovat.

„Pane Mullere?“

Nedokázal se rozhodnout, jestli se má držet své historky o IRA nebo prostě vysypat tomu hajzlovi to málo, co ví. Cílem pochopitelně bylo dostat se odsud živý, ačkoli stále nedokázal uvěřit, že je jeho život v nebezpečí.

„Pane Mullere? Začali jsme se sledováním ptáků, pak přišla na řadu IRA – což je mimochodem dobrá historka. Ale není pravdivá. Působíte maličko zmateně, tak co kdybych vám pomohl? Bylo vám řečeno, že klub Custer Hill byl založen partičkou boháčů, ultrapravicáckých cvoků, kteří osnují nějaké spiknutí a chystají se k něčemu, co by mohlo zavánět nezákonností. Mám pravdu?“

Harry přikývl.

„Co vám o tom ještě pověděli?“

„Nic. Já o tom víc vědět nepotřebuju.“

„Ach tak. Potřeba vědět. Obvyklá poučka ve zpravodajských službách. Zmínili se vám o tom, že několik našich členů jsou velmi vysoce postavení lidé s velkým vlivem ve společnosti i ve vládě?“

Harry zavrtěl hlavou. „To vědět nepotřebuju.“

„No, myslím, že ano. Proto jste tady, ať už to víte, nebo ne. Faktem zkrátka zůstává, že členové tohoto klubu ve svých rukou drží značnou moc. Politickou, finanční i vojenskou. Víte, že jeden z našich členů je náměstek ministra obrany? A jiný je kupříkladu prezidentův poradce pro národní bezpečnost. Věděl jste to?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Nijak se nám nezamlouvá, že nějaká vládní zpravodajská služba provádí nelegální sledování naší činnosti, která je skrznaskrz legální. Chodíme na lov, rybaříme,

popíjíme a diskutujeme o situaci ve světě. Ústava nám přece zaručuje právo na shromažďování, svobodu projevu a právo na soukromí. Nemám pravdu?“

Harry přikývl.

„Někdo v tom vašem podniku překročil své pravomoci a dotyčná osoba bude povolána na kobereček, aby se zodpovídala.“

Harry znovu přikývl. Madoxovi v tomto ohledu věřil. Nebude to poprvé, co některý z jeho šéfů něco podělal a vydal rozkazy ke sledování skupiny osob nebo jednotlivce, který nebyl z ničeho obviněn. Na druhé straně právě toto bylo podstatou sledování – zjistit, jestli je osoba podezřelá z nezákonné činnosti podezíraná právem nebo neprávem. Harry povzdechl: „Myslím, že to podělali.“

„Ach, jistě. To já přece vím. A v průšvihu jste vy.“

„Přesně tak.“

„Vy nejste agent FBI?“

„Ne.“

„Ani agent CIA?“

„Kdepak!“

„Vy jste tedy... co? Nájemný agent?“

„Jo. Bývalý policista ve výslužbě. Co pracuje pro FBI.“

„Takže nízký stupeň prověrek,“ prohodil Madox.

„No..., jo.“

„Dejte si pozor, aby vás nepotrestali.“

„Jo. A díky za ten elektrošok.“

„Nevím, o čem mluvíte.“ Pan Madox pohlédl na hodinky. „Čekám společnost.“ Upřel pohled na Harryho. „Věděl jste, že čekám společnost?“

„Ne.“

„Takže je to náhoda, že jste tady konkrétně dnes?“

Harry neodpovídal.

„Mluvte, pan Mullere. Měl jsem perné dopoledne.“

„No..., tak teda... řekli mi, abych se díval, jestli někdo...“

„Bylo vám řečeno, abyste sledoval příjíždějící hosty, fotografoval je, zapisoval si jejich poznávací značky, evidoval, kdy kdo přijel, a tak podobně?“

„Jo.“

„Jak vědí ti lidé, pro které pracujete, že je tady dnes nějaká schůzka?“

„Nemám tušení.“

„Proč jste fotografoval sloupy mého elektrického vedení?“

„Jenom jsem je... zahlédl. Prostě jsem na ně naražil.“

„Kdy jste sem přijel?“

„Včera v noci.“

„Je někdo s vámi?“

„Ne.“

„Jak jste se sem dostal?“

„Přijel jsem obytným autem,“ odpověděl Harry.

„A tohle jsou klíče od toho vozu?“

„Jo.“

„A kde je teď?“

„Na dřevorubecké silnici na jih odsud.“

„Blízko místa, kudy jste vnikl na pozemek?“

„Jo.“

„Měl jste podat své hlášení telefonicky?“

To sice neměl, ale přikývl. „Jo.“

„Kdy?“

„Až tento pozemek opustím.“

„Aha.“ Madox zvedl Harryho mobil a zapnul ho. „Vidím, že máte nějakou zprávu.“ Trochu se zamyslel.

„V případě, že by vám vrtalo hlavou, proč máte tady uprostřed pustiny tak dobrý signál – mám zde k dispozici vlastní převaděč pro mobilní telefon.“ Ukázal směrem k oknu. „Teď tedy víte, k čemu ten vysílač slouží,

a můžete svou fotografii správně popsat. Můžete k tomu třeba také poznamenat, že je tam nainstalovaná rušička, aby nikdo nemohl mé hovory odposlouchávat.“ Rozkošnický se usmál. „Není krásné být bohatý?“

„To nevím.“

„Máte heslo na hlasovou schránku?“

Harry mu ho řekl a Madox vytočil číslo, natukal heslo na klávesnici a stiskl tlačítko pro hlasitý odposlech.

Ozvala se Lori. „Ahoj, zlato. Dostala jsem tvůj vzkaz. Spala jsem. Dnes jdeme nakupovat s tvou sestrou a s Anne. Zavolej mi později, vezmu si mobil s sebou, jo? Dej mi vědět, jestli musíš zůstat ještě jednu noc. Miluju tě. Chybíš mi.“ Po odmlce ještě dodala: „Dávej si bacha na ty pravičácký magory. Rádi si hrajou s boučačkama. Opatruj se.“

Madox to komentoval. „To je roztomilý vzkaz. Až na tu část o pravičáckých magorech a zbraních.“ Ještě podotkl: „Evidentně se domnívá, že tady zůstanete přes noc. Možná není daleko od pravdy.“ Znovu mobil vypnul a Harrymu sdělil: „Myslím, že víte, že tyhle věci vysílají signál, který se dá vysledovat.“

„Jo. To je moje práce.“

„Vlastně ano. Neuvěřitelné technologie. Můžu svým dětem zavolat kdykoli a kamkoli. Samozřejmě to nikdy nezvednou, ale po pěti vzkazech mi zavolají – nebo když něco potřebují.“

Harry se přinutil k úsměvu.

„Takže...,“ zvolna se rozhovořil Madox. „Zřejmě jste skutečně tím, kým tvrdíte. Abych byl zcela upřímný, pane Mullere, myslel jsem, že byste mohl být agent nějaké cizí mocnosti.“

„Cože?“

„Ne, netrpím stihomamem. Lidé, kteří jsou členy tohoto klubu, mají nepřátele po celém světě. Tedy skutečné nepřátele. My jsme všichni vlastenci, pane Mulle-

re, a způsobili jsme jisté problémy nepřátelům Ameriky po celém světě.“

„To je výborné.“

„Myslel jsem si, že budete souhlasit. A titíž lidé jsou vaši nepřátelé. Abych tedy použil staré arabské přísloví, dá se říci, že *Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.*“

„Jasně.“

„Někdy je však nepřítel mého nepřítele také můj nepřítel. Ne snad proto, že jím chce být, ale proto, že máme různé názory na to, jak se chovat k našemu společnému nepříteli. Ale to je rozhovor na jindy.“

„Jasně. Brnknu vám za týden.“

Bain Madox vstal, pohlédl na hodinky a řekl: „Já vám něco povím. Když se vaše firma zřejmě tak strašně zajímá o tento klub a jeho členy, udělám něco, co jsem ještě nikdy neudělal. Hodlám vám dovolit – vám, člověku zvenčí –, abyste se účastnil schůze našeho výboru, která se bude konat dnes odpoledne po slavnostním obědě pořádaném pro naše členy na uvítanou. Připojíte se k nám?“

„Já... Ne, ani ne. Myslím, že bych se měl...“

„Domníval jsem se, že jste zde, abyste získal informace. Kam ten spěch?“

„Spěch ani ne, ale já...“

„Dokonce vám dovolím pořizovat fotografie.“

„Díky, ale...“

„Myslím, že vaše přítomnost na té schůzce může oběma stranám jen prospět. Vy se něco dozvíte a já získám vaši reakci na to, co budeme probírat. Někdy se propadáme do takové té mentality bunkru. Víte, jak se říká, když je vyloučena venkovní realita a všichni nasloucháme jen té naší. To není zdravé.“

Harry neodpovídal a Bain Madox se už pro svůj nápad zapálil. „Chci, abyste se neostýchal vše komentovat a klidně nám dal najevo, že mluvíme jako smečka

starých bláznů – pravičáckých magorů.“ Zašklebil se.
„Potřebujeme znát váš upřímný názor na náš příští projekt. Projekt Zelená.“

„Co je Projekt Zelená?“

Pan Madox pohlédl na strážce a pak se pohledem vrátil k Harrymu a zašeptal mu do ucha: „Jaderný Armageddon.“

5. kapitola

Harryho Mullera vedli s páskou na očích a bez bot po schodech dvě patra dolů, zřejmě tedy do sklepa. Bylo tam chladno a vlhko a k jeho uším doléhal hluk nějakých spalovacích i elektrických motorů.

Slyšel, jak se otevřely dveře, a kdosi ho postrčil dopředu. Dveře se zabouchly a ozval se zvuk, jako když se zasunuje kovová petlice.

Zůstal stát a pak zvolal: „Hej! Vy! Jste tam?“

Ticho.

Chvíli poslouchal, pak si sundal pásku z očí a rozhlédl se. Byl sám.

Harry stál v malé místnosti z betonových bloků vymalované stejnou šedou barvou jako betonová podlaha. Nízký strop byl pokrytý vlnitým plechem.

Když si jeho oči zvykly na zářivku umístěnou přímo nad ním, všiml si, že v místnosti je pouze ocelová postel přišroubovaná k podlaze. Na posteli byla jen tenká matrace a na ní ležely jeho maskáčové kalhoty a košile. Oblékl se. Zkontroloval si kapsy, ale nic mu do nich nevrátili.

V koutě stála toaleta a umyvadlo. Toaleta neměla sedátko ani nádržku na vodu jako ve vězeňské cele. Nad umyvadlem chybělo zrcadlo, dokonce tam nebylo ani plastové nebo ocelové, jako bývá ve věznicích.

Přešel k ocelovým dveřím, které neměly kliku ani průhled, a zatlačil na ně, ale nepovolily.

Celou místnost prohledal, snažil se najít něco, co by mohl použít jako zbraň, ale nikde nic nebylo až na postel a rezivělý radiátor, z něhož moc tepla nevycházelo.

Teprve nyní si všiml malé otočné kamery s rybím okem připevněné v koutě u stropu, vedle níž byl i mikrofon. Zvedl tedy prostředník a zakřičel: „Táhněte do prdele!“

Nikdo neodpověděl.

Hledal něco, čím by mohl kameru a mikrofon rozbít, ale v místnosti se nevyskytovala jediná nepřipevněná věc, snad až na něho samotného. Prudce se rozběhl, vyskočil a práskl do kamery rukou. Kamera pokračovala v pomalém zabírání celé místnosti a navíc z ní začal vycházet ohlušující jekot a pronikal mu až do morku kostí. Harry si zacpal uši a couval pryč od mikrofonu. Zvuk se mu bolestivě zarýval do hlavy a Harry vykřikl: „Tak jo! Dobrá dobrá!“

Zvuk utichl a ozval se hlas: „Sedni.“

„Táhni do prdele.“ *Hajzlové. Počkejte, až se odsud dostanu!*

Ztratil pojem o čase, ale odhadoval, že musí být tak deset nebo jedenáct dopoledne. Kručelo mu v břiše, ale neměl nijak velký hlad. Jen žízeň. A chtělo se mu na záchod.

Přistoupil k míse a kamera jeho pohyb následovala. Vymočil se, přešel k umyvadlu a otočil jediným kohoutkem. Do umyvadla stékal pramínek ledové vody. Umyl se a pak si nabral vodu do dlaní a napil se z kohoutku.

Ručník nikde neviděl, tak si utřel ruce do kalhot. Vrátil se k posteli a sedl si. Přemýšlel o rozhovoru s Banim Madoxem.

Jaderný Armageddon.

V duchu přemítal: *O čem ten hajzl krucinál mluvil?*

A co to bylo za schůzku, kam ho zval? Nic z toho nedávalo valný smysl, pokud... pokud to celé nebylo předem připraveno.

Vstal. „To je ono!“ *Tohle je jeden z těch idiotských výcvikových táborů.* „Do prdele!“

Zamyslel se nad celým svým úkolem, od desetiminutovky v kanceláři Toma Walshe, přes chlápka z technického až po rozstříhání plotu a strážné a tuto vězeňskou celu v soukromém domě. Celá tahle akce je prostě test! Takový ten kurz přežití. Hesla zní: Přežití, Útěk, Odpor a Únik.

No, rozhodně neprošel částí ‚Únik‘, a proto se teď nachází v cele. V duchu si probíral výslech toho chlapa jménem Madox – to byla součást ‚Odpor‘. *Do prdele! Posral jsem to? Co jsem to krucinál říkal? Něco o tom, aby se šel vojebat, a držel jsem se své krycí historky... Pak jsem něco mlel o IRA, což bylo chytré, no ne?*

Vzpomněl si na elektrický obušek. *Proč by to dělali? No jo..., možná.*

A později se musejí dostat k poslední pasáži ‚Únik‘, vzápětí další ‚Odpor‘ a potom ‚Přežití‘ v lese. *Jo! To je ono!*

Znovu si všechno v duchu přehrál a přiklonil se ke svému novému přesvědčení, že jde o nějaký šílený výcvik FBI nebo CIA. *Musí to tak být.* Jinak je to všechno prostě strašně divné.

Určitě ho vybrali na něco velkého, a toto je vstupní test. Dělali tyhle věci, aby zjistili, jak člověk obstojí. Klub Custer Hill je asi něco jako Farma CIA ve Virginii?

V duchu si říkal: *Prima, dobrý. První testem jsem prošel. Teď zajdeme na tu schůzi a zjistíme, o co tady přesně jde. Hlavně klid, Harry. Žůstaň v nasrané náladě.* Křikl do kamery: „Hajzlové! Urvu vám ty vaše kurevský hlavy a naseru vám do krku!“

Lehl si na tenkou matraci a usmál se. Zívł a upadl do neklidného spánku.

Díky ostrému světlu nad hlavou a chladu se mu zdálo, že je zase venku a prochází lesem. Fotografoval ptáky, pak se hádal s nějakými muži a nakonec mile

hovořil s panem Madoxem, který mu vrátil jeho zbraň se slovy: „Tohle budete potřebovat.“ Muži náhle zvedli zbraně a psi se hnali k němu. Stiskl spoušť svého glocku, ale ten nevystřelil.

Harry se rychle posadil a otřel si ledový pot z čela.
Do prdele!

Znovu se zhroutil na postel a zíral do plechového stropu. Něco ho užíralo. Byl to Madox. Na tom chlápovi bylo něco příliš... skutečného. *Ne, to nemůže být skutečnost!*

Protože pokud to všechno je skutečnost, pak je jeho život v nebezpečí.

Dveře se otevřely a nějaký hlas řekl: „Pojďte s námi.“

III. ČÁST

Sobota

North Fork, Long Island

Pokud odpověď zní „láska“, mohli byste přeformulovat otázku?

Lily Tomlinová

6. kapitola

Dorazili jsme s Kate do penzionu v městečku Mattituck těsně před zavírací dobou ve 22.00 a ubytovala nás majitelka, což byla dáma, jež mi připomínala pohledné matróny, které pracují v centru New Yorku v Metropolitaním nápravném zařízení.

Idylický starý dům zcela zosobňoval mé představy i obavy. Ano, v zásadě mi lezl krkem.

V sobotu jsme vyspávali, takže jsme přišli o domácí snídani, a také jsme se tím pádem nesetkali s ostatními hosty. Dva z nich jsme v noci slyšeli přes tenké stěny. Žena si při sexu ráda zakřičela, ale naštěstí neměla mnohočetný orgasmus, díkybohu.

Zbytek soboty jsme nicméně strávili obhlídkami místních vinic – náhrad za bramborové farmy, které jsem si pamatoval z dětství. Vinná réva zde už dorostla natolik, že poskytuje kvalitní hrozny odrůd jako chardonnay, merlot a tak dále. Na každém vinohradu jsme popili trochu vína zdarma a já jsem si obzvláště pochutnal na bílém Sauvignonu v řadě provedení, protože byl suchý a ovocný s nádechem... no, zkrátka brambor.

V sobotu večer jsme navštívili restauraci na staré lodi, která dýchala romantikou – alespoň v očích Kate – a z níž se otevíral skvělý výhled na Peconic Bay.

Čekání na objednaný stůl jsme si krátili u baru a barman odříkával jako kafemlejnek seznam volně rozlévaných místních vín. Kate s barmanem – mladým hošíkem, jemuž by evidentně prospělo pár týdnů ve vojenském výcvikovém táboře – probírali bílá vína

a usnesli se na nějakém, které nebylo příliš ovocné. Ale já jsem si vždycky myslel, že víno přece je ovoce!

Mladík se mě zeptal: „Oslovilo vás některé víno z naší nabídky?“

„Všechny. Dám si pivo.“

Chvilku si to v hlavě zpracovával a pak nám objednané pití připravil.

Na baru ležela hromádka novin a já jsem si všiml titulků v *New York Times*. PENTAGON HODLÁ OČKOVAT PROTI NEŠTOVICÍM NA 500 000 VOJÁKŮ.

Invaze byla zřejmě hotová věc, pokud se Saddám nepodřídí. Zvažoval jsem, jestli nezavolat svému bookmakerovi, abych zjistil, jaký se dnes vypisuje kurz na vstup USA do války. Škoda že jsem si nevsadil minulý týden, když byl kurz mnohem výhodnější, ale mám interní informace, takže by to byl podvod. Také není etické vydělávat peníze na válce, pokud ovšem nejste vládním dodavatelem.

Kate je vystudovaná právnička, a tak jsem se jí zeptal: „Co já vůbec jsem? Vládní dodavatel, nebo vládní agent pracující na smlouvu?“

„Proč se ptáš?“

„Svádím vnitřní boj týkající se etických záležitostí.“

„Tak to pravděpodobně moc velký boj nebude.“

„Proč jsi tak jedovatá? Jen mě napadlo zavolat svému bookmakerovi a vsadit si na iráckou válku.“

„Ty máš svého bookmakera?“

„Jasně. Ty ne?“

„Ne. Je to protizákonné.“

„Jsem zatčen? Můžeme tu věc s pouty na ruku od být později?“

Přemáhala úsměv a pohlédla na druhou stranu baru. „Ztiš se trochu.“

„Snažím se být romantický.“

Z lokálu k nám přišla číšnice a odvedla nás ke stolu.

Kate si pročetla jídelní lístek a zeptala se mě, jestli si s ní dám půl tuctu ústřic, a ještě mě s úsměškem poučila: „Obsahují afrodisiaka.“

Opáčil jsem: „Ale žádná sláva. Dal jsem si jich minulý týden tucet a působilo jich jenom jedenáct.“ Rychle jsem dodal: „Starý vtip.“

„No, to doufám.“

Ryby a mořské potvory byly místní specialitou, a tak jsem si objednal longislandskou kachýnku. Taky přece plavou. No ne?

Cítil jsem se uvolněný a šťastný, že jsem daleko od stresu z práce a velkého města. Pochválil jsem Kate: „To byl dobrý nápad.“

„Museli jsme už vypadnout.“

Hlavou mi bleskla myšlenka na Harryho kdesi na severu v horách a měl jsem sto chutí se Kate znovu zeptat na klub Custer Hill, ale účelem pobytu zde bylo hodit práci za hlavu.

Kate v ruce držela otěže, pokud šlo o vinný lístek, a po fascinující debatě s číšníkem objednala láhev čehosi červeného.

Láhev byla otevřena, ona ji ochutnala, prohlásila chuť za plnou s nádechem švestky, což se prý bude báječně hodit k mé kachně. Já jsem se domníval, že mé kachně je to šumafuk.

Nicméně zvedla sklenku k přípitku: „Na pagery, které o víkendech mlčí.“

„Svatá pravda.“

Přitukli jsme si a připili. Švestka musela být zřejmě jen v její sklenici.

Zvedl jsem sklenku ke světlu svíčky a uznale jsem ucedil: „Hezky kroužkuje.“

„Cože hezky?“

„Jak se to říká u vína? Perlí?“

Obrátila oči v sloup.

Tak jsme si dali dobrou večeři v příjemném prostředí, Katiny překrásné modré oči zářily ve světle svíčky, červené víno mě zaplavilo vlnou tepla a cítil jsem se celý omámený.

Bylo snadné předstírat, že se světem je všechno v pořádku. To není pochopitelně nikdy, ani nikdy nebylo, ale člověk si může ukrást tu a tam pár hodin a předstírat, že se všechno neřítí do pekel.

Pokud jde o zmíněné téma, všichni mí známí pořád mluví o tom, jak se jejich životy po jedenáctém září změnil, a zdaleka to nebylo k horšímu. Řada lidí včetně mě – a také Kate – se jakoby vzpamatovala a řekla si: „Je načase přestat si dělat hlavu s maličkostmi. Je načase znovu se zkontaktovat s lidmi, které má člověk rád, a zbavit se lidí, které člověk rád nemá. Nejsme mrtví, tudíž potřebujeme žít.“

Můj otec, který je veteránem z druhé světové války, se mi jednou snažil popsat náladu v USA po napadení Pearl Harboru. Není nijak výmluvný, a měl tudíž poněkud problém vykreslit obraz Ameriky těch prvních Vánoc po sedmém prosinci roku 1941. Nakonec se mu to podařilo vystihnout slovy: „Všichni jsme se strašně báli, a tak jsme hrozně moc chlastali a souložili a chodili jsme na návštěvy k přátelům, které jsme nějakou dobu neviděli, a lidi posílali spoustu pohlednic a dopisů a všichni se tak nějak semkli a pomáhali si, takže to fakticky nebylo tak špatné.“ Pak se zamyslel a zeptal se mě: „Proč jsme ale k něčemu takovému potřebovali válku?“

Protože, milý tatko, jsme prostě takoví. A jedenáctého září minulého roku mí rodiče strávili dva dny tím, že se mě snažili z Floridy nějak sehnat, a když se mi konečně dovolali, tak mi plnou čtvrt hodinu říkali, jak mě vždycky měli hrozně moc rádi, což bylo poněkud překvapivé, ale jsem si jistý, že to mysleli vážně.

A v této fázi se právě nacházíme. Nicméně za rok dva klidu, bez dalšího útoku na naši vlast, se vrátíme do normálu ke své sebestřednosti a rezervovanosti. Ale to je také v pořádku, protože mě – upřímně řečeno – už trochu unavuje, jak se přátelé a příbuzní žijící mimo New York pořád vyptávají, jak se mám. Všichni jsme si prožili katarzi a zpětně přehodnotili svou existenci, a teď je načase pokračovat ve všem, co jsme kdysi začali, a vrátit se k obyčejnému životu.

Mně se nicméně velmi zamlouvala ta věc s přemírou pití a sexu a toho bychom se mohli ještě chvilku držet. Mí kamarádi, kteří nejsou ženatí, mi vyprávějí... No, to je jiné téma pro jinou příležitost.

Prozatím jsem se na Kate usmál: „Miluju tě.“

Natáhla ruku přes stůl a pohládila mě. „Já tě taky miluju, John.“

A to je dobrá věc, která z toho dne vzešla. Desátého září loňského roku jsem nepatřil k nejpozornějším manželům, ale hned následujícího dne, když jsem si myslel, že je Kate mrtvá, se můj život zhroutil zároveň s Dvojčaty. A když jsem ji pak spatřil živou, uvědomil jsem si, že jí musím vyznávat lásku častěji, protože v našem oboru a v tomto životě člověk nikdy neví, co se mu zítra může stát.

IV. ČÁST

Sobota

Sever státu New York

Moc si vždycky myslí, že má velkou duši a obrovský rozhled přesahující hranice chápání slabých a že dělá Bohu dobrou službu, když porušuje Jeho zákony.

John Adams

7. kapitola

Harry Muller seděl se zavázanýma očima a spoutanýma nohama v něčem, co mu na omak připadalo jako pohodlné kožené křeslo. Cítil vůni páleného dřeva a cigaretový kouř.

Slyšel, jak kolem něj tiše mluví nějací lidé, a měl dojem, že rozeznává i hlas Baina Madoxe.

Někdo mu stáhl pásku, takže mu zůstala kolem krku, a jakmile jeho oči přivykly světlu, spatřil, že sedí na konci dlouhého stolu z borového dřeva. U stolu sedělo pět dalších mužů, dva na každé straně, a v čele stolu přímo naproti němu trůnil Bain Madox. Muži hovořili mezi sebou, jako kdyby tam vůbec nebyl.

Před každým přítomným ležely na stole poznámkové bloky a pera a nechyběly ani láhve s vodou a kávové šálky. Harry si všiml, že před Madoxem je navíc ještě klávesnice.

Rozhlížel se po místnosti. Byla to knihovna nebo útulná pracovna. Po své levici spatřil krb a po obou jeho stranách okna se zataženými závěsy, takže ven neviděl, ale ze své procházky z cely s páskou na očích poznal, že je v přízemí.

U dveří stál Carl a další člen ochranky. Měli u pasu pouzdra se zbraněmi, ale elektrické paralyzéry tentokrát chyběly.

Až nyní si všiml nesmírně velkého černého koženého kufru zvláště postaveného uprostřed místnosti – na výšku. Byl to starý kufr připevněný popruhy ke kovové konstrukci s kolečky.

Bain Madox se zatvářil, jako by si Harryho všiml poprvé, a promluvil na něj: „Vítejte, pane Mullere. Kávu? Čaj?“

Harry zavrtěl hlavou.

Madox se tedy obrátil k ostatním čtyřem: „Pánové, toto je muž, o němž jsem se vám zmiňoval. Detektiv Harry Muller z newyorské policie, momentálně ve výslužbě, pracující pro federální protiteroristickou jednotku. Prosím, přijměte ho mezi nás.“

Všichni přivítali svého hosta kývnutím.

Harry měl dojem, že dva z přítomných by mohl znát.

Madox pokračoval: „Jak víte, pánové, máme v této jednotce pár přátel, ale zjevně nikdo z nich netuší, že se pan Muller rozhodl dnes u nás zastavit.“

Jeden z mužů se ozval: „Na to se musíme podívat.“

Ostatní sborově přikyvovali.

Harry se snažil prokouknout ty průvodní kecy, aby v sobě posílil naději, že jde o uměle vytvořenou skupinku za účelem zkoušky. Ale kdesi v hloubi jeho duše tato naděje skomírala, přestože se ji stále snažil živit.

Madox kývl na strážné a ti vyšli ven.

Harry si prohlížel muže u stolu. Dva byli zhruba Madoxova věku, jeden starší a ten po jeho pravici naopak mladší než všichni ostatní. Madox i oni na sobě měli modré blejzry a neformální flanelové košile, jako kdyby to byl předepsaný oděv pro tento den.

Harry se soustředil na dva muže, kteří mu byli povědomí. Určitě je viděl v televizi nebo v novinách. Madox si povšiml Harryho pohledu a zareagoval: „Omlouvám se, že jsem vám oficiálně nepředstavil náš výbor...“

Jeden z mužů ho přerušil: „Baine, jména nejsou nutná.“

Madox namítl. „Myslím, že pan Muller některé z vás stejně poznal.“

Nikdo nereagoval, až na Harryho: „Já žádná jména slyšet nemusím...“

„Ale ano,“ kýval Madox. „Abyste pochopil, v jaké vznešené společnosti jste se ocitl.“ Madox ukázal na muže po své pravici, nejstaršího ze všech, shodou okolností toho, který měl námitky. „Harry, toto je Paul Dunn, prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti a člen americké rady národní bezpečnosti. Toho jste patrně poznal.“

Pak se obrátil k muži sedícímu vedle Dunna blíž k Harrymu. „Toto je generál James Hawkins z letectva Spojených států. Je členem generálního štábu štábů americké armády. Toho asi také poznáváte, ačkoli si Jim udržuje dostatečnou anonymitu.“

Madox pokračoval u muže po své levici. „Toto je Edward Wolffer, náměstek ministra obrany, který miluje kamery. Nikdy se nestavte mezi Eda a televizní kameru, protože byste mohl být nemilosrdně odstrčen.“ Madox se usmál, ale nikdo se k němu nepřipojil. Pokračoval tedy: „S Edem jsme absolvovali v dubnu 1967 kadetní školu důstojníků pěchoty ve Fort Benningu v Georgii. Sloužili jsme spolu ve Vietnamu. On si od té doby udělal dost velké jméno, zatímco já jsem si vydělal dost peněz.“

Wolffer se neusmál, byť to podle Harryho dojmu musel mezi nimi být už otřepaný vtip.

Madox se dostal k poslednímu muži. „A po vaší pravici, Harry, sedí Scott Landsdale z CIA, který se naopak před kamerami chrání a je styčným důstojníkem CIA v Bílém domě.“

Harry pohlédl na Landsdalea. Vypadal trochu nadutě a arogantně jako většina hochů od CIA, s nimiž měl Harry bohužel tu čest pracovat.

„No a to je celý výbor klubu Custer Hill,“ pokračoval Madox. „Zbytek našich členů – tento týden jich

přijelo asi tucet – je venku na procházce nebo na lovu ptactva, což vás doufám příliš nerozruší.“ Madox ostatním vysvětlil: „Pan Muller je milovník ptactva. Pozorovatel ptáků.“

Harry měl sto chutí říct „táhni do prdele“, ale zůstal zticha. V této chvíli už pochopil, že pánové přítomní v této místnosti rozhodně nepřijeli z Washingtonu proto, aby se účastnili kvalifikační zkoušky Harryho Mullera, pro něhož federální protiteroristická jednotka připravila větší a důležitější úkoly, než jaké plnil doposud.

Madox znovu obrátil pozornost k Harrymu. „Na tento sváteční víkend bylo původně naplánováno zasedání, kde jsme měli probírat události ve světě, vyměňovat si informace a také si zkrátka jen užívat přátelské společnosti členů. Vaše přítomnost zde mě však přiměla svolat nouzové zasedání výboru. Momentálně to pro vás nemá valný význam, ale později pochopíte.“

Harry namítl: „Já nic z toho nechci slyšet.“

„Myslel jsem, že jste detektiv.“ Madox upřel na Harryho pohled. „Měl jsem chvíličku času, abych si vás u našich přátel v protiteroristické jednotce prověřil, a skutečně to vypadá, že jste tím, za koho se vydáváte.“

Harry neodpovídal, ale vrtalo mu hlavou, kdo jsou asi ti Madoxovi přátelé v protiteroristické jednotce.

Madox mu dále sděloval: „Kdybyste byl agentem FBI nebo CIA, byli bychom velmi znepokojeni.“

Scott Landsdale, zástupce CIA, se ozval: „Baine, mohu tě ujistit, že pan Muller rozhodně k CIA nepatří.“

Madox se usmál. „Předpokládám, že člověk z oboru kolegu pozná.“

Landsdale pokračoval: „A jsem si poměrně jistý i tím, že pan Muller nepatří ani k FBI. Je skutečně tím, kým se zdá být – policajt, který pracuje pro FBI a dělá sledovačku.“

„Díky za to ujištění,“ kývl Madox.

„Není zač. A nyní bych chtěl nějaké ujištění zase já, Baine. Nevyjádřil ses zcela jasně, kdy bude pan Muller označen za pohřešovaného.“

Madox pokrčil rameny. „Zeptej se pana Mullera sám. Sedí přímo vedle tebe.“

Landsdale se obrátil na Harryho. „Kdy si o vás začnou dělat starosti? Nepokoušejte se lhát. Já vím, jak to na Šestadvacítce chodí. A co nevím, to si umím zjistit.“

Harry si pomyslel: *Typický kretén od CIA. Vždycky předstírají, že toho vědí mnohem víc než ve skutečnosti.* Nahlas opáčil: „No tak v tom případě si to zjistěte sám.“

Landsdale pokračoval bez jediného komentáře jako vycvičený vyšetřovatel: „Bude vám někdo volat?“

„Jak to mám vědět? Nejsem věštec.“

Madox ho přerušil. „Kontroluju jeho mobil a pager každé půl hodiny. Jediný vzkaz byl od Lori. To je jeho přítelkyně. Později jí pošlu zprávu z mobilu pana Mullera.“

Landsdale přikývl. „Bůh chraň, aby někdo z protiteroristického narušoval tento sváteční víkend.“ Harryho se zeptal: „Kdy se máte vrátit na Šestadvacítku?“

„Až se vrátím.“

„Kdo vám tento úkol přidělil? Walsh nebo Paresi?“

Harry si pomyslel, že tenhle chlápek toho ví o protiteroristické jednotce nějak moc. Odpověděl: „Rozkazy dostávám na kazetě, která se po přehrání sama zničí.“

„Já taky. A co bylo na vaší kazetě, Harry?“

„Už jsem na to odpověděl. Jde o sledování IRA.“

„To je tedy dosti nepřesvědčivé.“ Landsdale pronesl směrem k ostatním: „Rozkaz pro pana Mullera přišel patrně z Washingtonu a podle uctívané tradice práce rozvědky neříká nikdo nikomu víc než to, co si někdo myslí, že ten dotyčný potřebuje vědět. Tak bohužel do-

šlo k jedenáctému září. Situace se už změnila, ale staré zvyky jsou stále zakořeněné, a někdy to ani nejsou zlozvyky. Kupříkladu pan Muller nám prostě nemůže říct, co neví.“ Zamyslel se. „Jsem si poměrně jistý, že jsme krytí přinejmenším dalších čtyřicet hodin. Jeho přítelkyně ho bude postrádat patrně mnohem dříve než jeho nadřízený.“ Obrátil se k Harrymu. „Je nějakým způsobem napojená na bezpečnostní složky nebo rozvědku?“

„Jasně. Je agentkou CIA. Bývalá prostitutka.“

Landsdale se rozesmál. „Asi ji znám.“

Ozval se Madox: „Scotte, děkuji ti za pomoc.“ A Harrymu vysvětlil: „Vaše návštěva zde, byť máte bezpečnostní prověrky nejnižšího stupně, nás poněkud znepokojila.“

Harry neodpovídal, ale sledoval ostatní, kteří skutečně vypadali z nějakých důvodů poněkud nervózně.

Madox pokračoval: „Nicméně z toho může vzejít i něco dobrého. Projekt Zelená plánujeme už dlouho a obávám se, že to plánování se pro nás stalo posedlostí. Často se to stává ve chvílích, kdy je zapotřebí dospět k okamžitému rozhodnutí.“ Upíral zrak na svůj vybraný výbor. Dva z přítomných přikývli a dva se tvářili znepokojeně.

Madox znovu pohlédl na Harryho. „Myslím, že vaše fyzická přítomnost v této místnosti je pro nás zvednutým prstem, vážným varováním, že ve vládě existují síly, které se až příliš zajímají o to, kdo vlastně jsme a čím se zabýváme. Já se domnívám, že čas příprav vypršel.“ Rozhlédl se kolem sebe a čtveřice u stolu přikyvovala, ale téměř váhavě.

„Takže, pánové, pokud nemáte další námítky, tak pan Muller s námi zůstane, abychom ho mohli pozorovat.“ Kývl směrem k Harrymu. „Chci, aby vám bylo naprosto jasné, že ačkoli jste byl zadržen, nepřijdete k úhoně.“

Jen vás zde musíme držet, než spustíme Projekt Zelená. Což bude trvat tak dva tři dny. Chápete?“

Harry Muller pochopil, že mrtvý může být klidně mnohem dřív než za dva tři dny. Ale na druhé straně při pohledu na tyto muže, kteří v jeho očích trénovaných léty práce u policie vůbec nevypadali na zabijácké typy, připustil, že by Madox mohl mluvit pravdu. Nedokázal uvěřit – ani sám sebe přesvědčit –, že by lidé tohoto typu došli tak daleko, aby ho zabili. Pohlédl na Landsdalea, který ze všech přítomných vypadal jako jediný, kdo by mohl být nebezpečný.

„Pane Mullere? Rozumíte?“

Harry přikývl. „Jo.“

„Výborně. Nenamáhejte teď svou fantazii. Protože to, co tady uslyšíte v následující hodině, vaši fantazii dalece předčí.“

Harry pohlédl na Madoxe, který stále vypadal naprosto klidně a neopouštěl ho britký humor. Nicméně vycítil, že pod tou klidnou slupkou je Madox poněkud předrážděný, jako kdyby mu něco dělalo starosti.

Při pohledu na ostatní čtyři muže Harry usoudil, že nikdy v životě ještě neviděl tak mocné chlápky, kteří by působili natolik ustaraně. Nejstarší z nich, Dunn, který byl prezidentův poradce, celý zbledl a Harry si všiml, jak se mu třesou ruce. Hawkins, generál, a Wolffer, chlap z ministerstva obrany, se tvářili dost zachmuřeně. Jen Landsdale vypadal uvolněně, ale Harrymu bylo jasné, že to hraje.

Ať už se tady dělo cokoli, Harry nakonec usoudil, že je to skutečnost, a nadto záležitost, která ty chlápky děsí do morku kostí. Harry se tedy poněkud uklidnil alespoň tím, že není jediným z přítomných, kdo je do slova podělaný strachy.

8. kapitola

Bain Madox vstal. „Vybízím k jednání tedy toto výjimečné zasedání výboru klubu Custer Hill k pořádku.“

Nesedal si a pokračoval: „Pánové, jak jistě víte, Úřad pro národní bezpečnost přišel díky prvnímu výročí jedenáctého září naší zemi stupeň bdělosti v barvě oranžové. Smyslem této schůzky je rozhodnutí, zda bychom měli zahájit Projekt Zelená, který sníží stupeň bdělosti na tuto barvu. *Navždy*.“ Madox zalétl pohledem k Harrymu. „To by se vám líbilo, ne?“

„Jasně.“

„Třeba byste přišel o práci.“

„To je v pohodě.“

„Výborně. Nyní, pokud mi výbor dovolí, bych Harryho rád o této věci zpravil. Vlastně to může být ku prospěchu nám všem, protože získáme odstup, než dospějeme k zásadnímu rozhodnutí.“ Znovu se vrátil k Harrymu: „Už jste slyšel o takzvaném vzájemně zaručeném zničení?“

„Já..., jo...“

„Za studené války by se stalo to, že pokud by na nás Rusové vypálili jaderné rakety, my bychom bez jakéhokoli jednání vypálili náš jaderný arzenál na oplátku zase na ně. Obě strany by tak byly zasypány tisíci jaderných hlavic, což by zajistilo vzájemné zničení. Vzpomínáte si?“

Harry přikývl.

„Paradoxně byl svět tenkrát vlastně bezpečnější. Žádné váhání z naší strany a žádné politické debaty. V té strategii se skrývala překrásná jednoduchost. Ra-

darové obrázky tisíců jaderných raket namířených naším směrem znamenaly, že jsme mrtví. Jediná morální otázka – pokud vůbec nějaká existovala – byla: ‚Zabijeme desítky milionů našich protivníků dřív, než všichni zemřeme?‘ Vy i já odpověď znáte, ale ve Washingtonu seděli zmatení lidé, kteří si mysleli, že pomsta není naším dostatečným ospravedlněním za zničení velké části planety, že žádný účel neposvětí naše prostředky k vyhlazení nevinných mužů, žen a dětí, jejichž vláda zajistila zase naše vyhlazení. Nu, doktrína ‚vzájemně zaručeného zničení‘* podobné otázky odstranila, protože naše reakce měla podle ní být automatická. Nemuseli jsme se spoléhat na prezidenta, který by ztratil nervy nebo měl morální zábrany nebo by hrál golf nebo zrovna někde šoustal.“

Ozvalo se několik zdvořilých odkašlání zastírajících smích.

Madox pokračoval. „Primárním důvodem, proč doktrína MAD fungovala, byla její jednoznačnost a symetričnost. Obě strany věděly, že první jaderný úder vyvolá protiúder nepřátelské strany shodné nebo větší síly, který by zlikvidoval civilizaci.“ Udělal pauzu. „To by znamenalo, že místa jako Afrika, Čína a Jižní Amerika by zdělila to, co na zeměkouli zbylo. Značně skličující představa, nemyslíte?“

Harry si pamatoval na uspořádání světa před zhroucením Sovětského svazu. Jaderná válka mu pořádně naháněla strach, ale v podstatě stejně nikdy nevěřil, že k ní dojde.

Madox zareagoval, jako kdyby mu četl myšlenky. „Ale k tomu nikdy nedošlo a ani nedojde. Ani ten nejšílenější sovětský diktátor by nemohl pomýšlet na tento scénář. Bez ohledu na bláboly levičáckých pacifistů

---

* MAD – Mutually Assured Destruction, pozn. překl.

a pitomých intelektuálů, doktrína MAD skutečně zajišťovala, že je svět před nukleární zkázą v bezpečí. Nemám pravdu?“

Harry si pomyslel: *K čemu, sakra, ten chlap vlastně směřuje?*

Bain Madox se posadil, zapálil si cigaretu a zeptal se Harryho: „Slyšel jste už někdy o takzvaném Odvetném úderu?“

„Ne.“

Madox se na něj upřeně zahleděl a vysvětloval: „Je to tajný vládní protokol. Slyšel jste někdy tato slova pronesená jen tak letmo nebo v nějakém kontextu?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to. Tento tajný protokol znají jen na nejvyšších vládních stupních. A známe ho my. A nyní i vy – pokud budete dávat pozor.“

Projev přerušil Paul Dunn, poradce prezidenta: „Baine, opravdu o tom musíme mluvit před panem Mullerem?“

Bain Madox se zadíval Dunnovi do očí. „Jak jsem říkal, je to pro nás všechny velmi dobré cvičení. Zkrátka budeme muset učinit rozhodnutí, které změní celý současný svět a budoucnost na dalších tisíc let. To nejmenší, co můžeme udělat, je snažit se své záměry vysvětlit panu Mullerovi, který reprezentuje národ, jež chceme spasit – jak tvrdíme. Nehledě na to, že v tomto kritickém bodě budeme svá rozhodnutí ospravedlňovat *sami před sebou*.“

Landsdale, zástupce CIA, oslovil všechny přítomné: „Musíte nechat Baina, ať si to vede po svém. V této fázi už to jinak nejde.“

Edward Wolffer dodal: „A co důležitějšího – jde o převratný okamžik v dějinách světa a já bych nechtěl, aby si Bain ani nikdo jiný myslel, že jsme tomu nevěnovali dostatek času.“

Madox se obrátil ke starému příteli. „Děkuju ti, Ede. Nikdo se asi nikdy nedozví, co se tady dnes odehrávalo, ale víme to my a ví to Bůh. A pokud se to někdy svět dozví, pak se musíme ospravedlnit Bohu a člověku.“

Landsdale ironicky poznamenal: „Před Bohem bych radši pomlčel.“

Madox na jeho slova nezareagoval a vtáhl do sebe kouř z cigarety. „První teroristické útoky islamistů začaly v sedmdesátých letech, jak si jistě vzpomínáte.“

Bain Madox popisoval masakr na olympijských hrách v Mnichově, posléze odrecitoval seznam unesených letadel, bombových útoků, únosů lidí, poprav a masových vražd islámských džihádistů za posledních třicet let.

Všichni přítomní mlčeli, ale několik jich souhlasně přikývlo, když si vybavili ten nebo onen teroristický útok.

I Harry Muller si vybavoval téměř všechny útoky, o nichž se Madox zmiňoval, a překvapilo ho, kolik se jich v posledních třiceti letech událo. Překvapilo ho i to, na jak velký počet jich zapomněl – dokonce i na ty podstatné, kupříkladu na to, jak bomba v automobilu zabila v kasárnách námořnictva v Libanonu dvě stě čtyřicet jedna Američanů, nebo na bombu na palubě letu Pan Am číslo 103, která vybuchla nad Lockerbie a zabila stovky lidí.

Harry cítil, jak s každým zmíněným útokem narůstá jeho vnitřní vztek, a napadlo ho, že kdyby teď do této místnosti přivedli nějakého teroristu – případně libovolného muslima –, všichni by se do něj pustili a rozervali ho na cucky. Madox uměl rozpálit davy.

Madox se nicméně pouze rozhlédl po přítomných a pronesl: „Každý z nás měl přítele nebo znal někoho, kdo zahynul ve Světovém obchodním centru nebo v Pentagonu.“ Obrátil se na generála Hawkinse.

„V Pentagonu například zahynul váš synovec, kapitán Tim Hawkins.“ Pak přešel ke Scottu Landsdaleovi: „Vy jste měl také dva kolegy ze CIA, kteří zahynuli ve Světovém obchodním centru. Nemám pravdu?“

Landsdale přikývl.

Madox se obrátil na Harryho. „A co vy? Zahynul někdo z vašeho okolí onoho dne?“

Harry odpověděl: „V Severní věži zahynul můj šéf..., kapitán Stein, a pár dalších známých.“

„Upřímnou soustrast,“ kývl hlavou Madox a pak uzavřel svůj přehled zvěrstev, krutostí a násilných činů proti Americe a Západu jako takovému. „To bylo něco naprosto nového pod sluncem a nikdo na světě ani ve Spojených státech nevěděl, jak reagovat. Spousta lidí se domnívala, že to zkrátka pomine. Pochopitelně nic nepominulo. Jen se to zhoršilo. Západní svět vlastně nebyl vybaven k nějaké reakci na podobné teroristické útoky a zdálo se, že nám schází vůle reagovat na ty lidi, kteří nás vraždili. Dokonce i když byly Spojené státy zasaženy útokem na své vlastní půdě – teď myslím bomby ve Světovém obchodním centru v roce 1993 –, nepodnikli jsme *nic*.“ Pohlédl na Harryho: „Mám pravdu?“

„Jo..., ale změnilo to řadu věcí...“

„Nevšiml jsem si.“

Harry namítl. „Vždyť jedenácté září změnilo všechno. Jdeme mnohem více po...“

„Víte, Harry, vy a vaši přátelé z protiteroristické jednotky a celá FBI, CIA, rozvědka vnitřní, britská MI5 a MI6, Interpol a zbytek nesmyslných evropských zpravodajských služeb byste klidně mohli strávit zbytek života pronásledováním islámských teroristů a stejně by to bylo jedno.“

„Já teda nevím...“

„Ale *já* vím. Vloni to bylo Světové obchodní centrum a Pentagon. Příští rok to bude Bílý dům a Kapitol.“

Madox se odmlčel, vyfoukl kroužky dýmu a teprve pak promluvil: „A za další rok to bude nějaké celé jedno americké město. Jaderná bomba. Pochybujete o tom?“

Harry neodpovídal.

„Harry?“

„Ne. Nepochybují.“

„Výborně. O tom nepochybuje nikdo u tohoto stolu. Proto jsme tady.“ Položil Harrymu otázku: „Jak byste tomu zabránil?“

„No... teda... někdy pracuju s týmem NEST, což je zkratka Týmu pro podporu při jaderném nebezpečí. Věděli jste o něm?“

Bain Madox se usmál. „Harry, sedíte tady s náměstkem ministra obrany, špičkovým poradcem pro otázky národní bezpečnosti prezidenta Spojených států, členem generálního štábu a styčným důstojníkem CIA a Bílého domu. Pokud by existovalo něco, o čem nevíme, moc by mě to překvapilo.“

„Tak proč se mě pořád na něco ptáte?“

Madox náhle vypadal trochu našťavaně. „Dovolte, abych o týmu NEST řekl něco já *vám*. Jde o jakési dobrovolné hasiče jaderného věku. Velmi idylické a stejně tak výkonné. Zhruba tisícovka dobrovolníků z řad vědců, vlády a bezpečnostních složek, kteří se někdy převlékají za turisty nebo obchodníky. Projíždějí nebo procházejí americkými městy nebo jinými citlivými cíli, jako jsou přehrady, jaderné reaktory a podobně, a mají u sebe detektory na gamma záření a neutrony schované někde v kufrech, golfových pytlích, chladicích taškách a tak podobně. Je to tak?“

„Je.“

„Našli jste někdy atomovou bombu?“

„Zatím ne.“

„A také nikdy nenajdete. Jaderná výbušnina nebo ‚špinavá‘ bomba může být klidně umístěna v nějakém

bytě přímo na Park Avenue, může jí odtikávat časo-
vač a šance, že ji objeví tým NEST nebo Harry Muller
osobně, se blíží nule. Je to tak?“

„Nevím. Člověk může mít někdy štěstí.“

„To není moc uklidňující, Harry,“ zavrtěl hlavou Ma-
dox. „Otázka zní: Jak může americká vláda zabránit
nějaké zbrani hromadného ničení – konkrétně jader-
né, umístěné teroristy –, aby srovnala se zemí nějaké
americké město?“ Odmlčel se a pohlédl Harrymu do
očí. „Já chci, abyste si vzal ponaučení ze strategie MAD
během studené války a řekl mi, jak můžeme teroristům
zabránit v tom, aby umístili jadernou bombu v něja-
kém americkém městě a nechali ji vybuchnout? To není
řečnická otázka. Odpovězte mi, prosím.“

Harry odpověděl: „Tak jo. Myslím, že je to jako s Ru-
sákama – kdyby věděli, že na ně hodíme bombu, neho-
dili by žádnou na nás.“

Madox odpověděl: „To je pravda, ale náš nepřítel se
v zásadě změnil. Globální teroristická síť není jako býva-
lý Sovětský svaz. Sověti byli impérium, s vládou, městy,
,pevnými‘ cíli a ,měkkými‘ cíli. To vše je specifikováno
v plánu útoku navrženém Pentagonem, který Sověti
znali. Islámský terorismus je však velmi beztvářý. Pokud
nějaká islámská teroristická organizace odpálí v New
Yorku nebo Washingtonu bombu, proti komu máme
zaútočit?“ Upřel na Harryho pohled. „Proti komu?“

Harry se zamyslel. „Proti Bagdádu.“

„Proč zrovna Bagdád? Jak víme, jestli měl zrovna
Saddám Husajn co do činění s jaderným útokem na
Ameriku?“

Harry pokrčil rameny. „Co na tom záleží? Jedno
arabské město je stejně dobré jako jiné. Určitě pocho-
pí, co jsme tím chtěli naznačit.“

„Vskutku, pochopí. Ale máme lepší plán. V době Re-
aganovy vlády vytvořila americká vláda tajný protokol

s názvem Odvetný úder. A jeho podstatou je jaderná likvidace *celého* islámského světa prostřednictvím amerických jaderných střel coby reakce na jaderný teroristický útok na Ameriku. Co si o tom myslíte?“

Harry nereagoval.

„Můžete mluvit naprosto svobodně. Jste mezi přáteli. Povězte zcela upřímně – nelíbilo by se vám vidět, jak se celé to velké arabské pískoviště promění v moře roztaveného skla?“

Harry se rozhlédl po přítomných a pak odpověděl: „Jo.“

Bain Madox přikývl. „Tak tady to máte. Harry Muller, který je téměř po všech stránkách průměrný Američan, by s radostí viděl islámské státy vyhlazené ze světa v jaderné katastrofě.“

Harry Muller měl radost, že dokáže přitakat Madoxovým kecům – a nic jiného to nebylo. Kecy. Fantazírování pravičáckých magorů, při kterém se těm páňům asi dostavuje erekce. Nechápal, jaká je souvislost mezi tím, co Madox povídá, a tím, co by byl schopen provést. Připomnělo mu to jeho období v kriminálním zpravodajství newyorské policie, kdy vyslýchal levičácké radikály, kteří básnili o světové revoluci a pozvednutí mas, ať už to znamenalo cokoli. Jeho šéf měl ve zvyku to označovat za „komoušské poluční sny“. Znovu se rozhlédl kolem stolu. Jenže při pohledu z druhé strany tito chlápci moc nevypadali, jako když se z toho chtějí udělat – nebo chtějí, aby se udělal on. Vlastně vypadali všichni velice vážně. A byli to významní pánové.

Madox přerušil Harryho myšlenky: „Jak bychom přiměli vládu Spojených států, aby rychle skoncovala s terorismem a tou zjevnou a bezprostřední hrozbou naší americké vlasti? No, povím vám to. Vláda musí spustit Odvetný úder. Je to jasné?“

Harry neodpovídal a Bain Madox mu sdělil: „Z arzenálu bývalého Sovětského svazu zmizelo na sedmdesát kufříkových jaderných zbraní. Věděl jste to?“

Harry ho poopravil: „Šedesát sedm.“

„Děkuji. Napadlo vás někdy, jestli se některé z nich nedostaly do rukou islámských teroristů?“

„My si myslíme, že ano.“

„No, tak to máte pravdu. Dostaly. Povím vám něco, co nevíte – něco, co ví méně než dvacet lidí na světě. Jednu z těch bomb objevili loni ve Washingtonu. A nebyl to váš tým NEST, který by měl šťastný den, ale FBI, která reagovala na jistý tip.“

Harry neodpověděl, ale přemýšlel o tom a mrazilo ho v zádech.

Madox pokračoval: „Jsem si jist, že existuje ještě víc těchto kufrů, které někdo propašoval do země, pravděpodobně přes neexistující hranici s Mexikem.“ Usmál se na Harryho. „Je možné, že jedna klidně může být i v nějakém bytě naproti vaší kanceláři.“

„Ne. To si nemyslím. Tu oblast jsme vyčistili.“

„Víte, já jen uvádím příměr. Nechápejte mě doslova. Otázka zní: Proč ještě nebyla žádná sovětská kufříková jaderná bomba odpálena v nějakém americkém městě? Myslíte, že islámští teroristé by měli nějaké morální nebo etické zábrany kvůli srovnání Amerického města se zemí a zabítí milionu nevinných mužů, žen a dětí?“

„Ne.“

„Já také ne. A po jedenáctém září si to nemyslí nikdo. Ale povím vám, proč se to asi nikdy nestalo a nestane. Protože aby Odvetný úder zapůsobil jako spolehlivý odstrašující prostředek podobně jako ‚vzájemně zaručené zničení‘, nemůže být chován v naprosté tajnosti. Od chvíle, kdy byl plán Odvetný úder přijat, tak představitelé všech vlád islámských států dostali informace přímo z Washingtonu, že útok na jakékoli americké

město zbraní hromadného ničení automaticky vyvolá americkou jadernou odplatu proti padesáti až stovce arabských měst a dalších cílů v islámském světě.“

Harry přikývl: „Dobry.“

Bain Madox pokračoval: „Jak tito pánové zde mohou dosvědčit, Harry, americká vláda považuje Odvetný úder pro tyto země za velmi silný podnět, který je vede ke kontrole teroristů. A také tyto země přesvědčí, aby poskytovaly americkým výzvědným službám relevantní informace. Aby zkrátka dělaly všechno, co je potřeba, chtějí-li se uchránit před vymazáním z povrchu zemského. Mimochodem ten tip o jaderné bombě ve Washingtonu přišel od libyjské vlády. Takže to zřejmě funguje.“

„Vynikající.“

Madox se ušklíbl: „Dobrovolnické akce typu NEST jsou jen patetickou obrannou reakcí na jaderný teror. Odvetný úder je naopak aktivní obranou. Je to hlavně namířená na hlavy islámských zemí, zbraň, která spustí, pokud se jim nepodaří přinutit své kamarády teroristy, aby nepoužili jadernou zbraň. Většina teroristických organizací nepochybně – pokud ne všechny – byla v tomto ohledu varována vládami islámských zemí, které s nimi mají styky, podporují je a ukrývají je. Jestli tomu ti teroristé věří nebo ne, to je jiná otázka. Prozatím to vypadalo, že tomu věří, což je pravděpodobně důvod, proč na nás zatím zbraněmi hromadného ničení nezaútočili. Co si o tom myslíte, Harry?“

„Mně to zní rozumně.“

„Mně také. Vlády islámských zemí dostaly též informace, že akce Odvetný úder se spouští takzvaně natvrdo – tedy že žádný americký prezident, který je zrovna u moci, nemůže pozměnit nebo zrušit tento akt odvety proti arabským zemím. Tím bráníme našim nepřátelům, aby se případně pokusili zjistit, jestli dotyčný pre-

zident má nebo nemá odvalu. Když někde v Americe bouchne atomová bomba, úřadující prezident je totiž naprosto mimo rozhodování. Přesně jako v dobách studené války. Nemám pravdu?“ S otázkou se obrátil na Paula Dunna.

Dunn odpověděl: „Máš.“

Madox se znovu zaměřil na Harryho. „Vypadáte zamýšleně. Co se vám honí hlavou?“

„No... Je mi jasné, že to už někoho ve vládě napadlo – ale nepodělá padesát nebo sto atomovek na Středním východě celý obchod s ropou?“

Několik mužů se usmálo a Madox také roztáhl koutky. Pohlédl na Edwarda Wolffera. „Náměstek ministra obrany mě ujistil, že na seznamu cílových měst nejsou žádná ropná pole. Ani rafinerie nebo přístavy, z nichž vyplouvají tankery. To vše zůstane nedotčeno, ale bude to spadat pod mé vedení.“ Usmál se. „Musím si nějak zajistit živobytí, Harry.“

„No jo, jasné. Ale co životní prostředí a tak? Rozumíte, radioaktivní spad, jaderná zima...“

„Už jsem vám říkal, že odpovědi na globální oteplování je nukleární zima. Ne, dělám si legraci. Víte, účinky padesáti nebo dokonce sta jaderných výbuchů v oblasti Středního východu naše vláda nechala hloubkově zhodnotit. Nebude to tak špatné.“ Odmlčel se. „Pro ně to tedy znamená konec. Ale pro zbytek planety život půjde dál v závislosti na tom, jaký počítačový model preferujete.“

„Jo...?“ Harrymu Mullerovi vrtalo hlavou ještě něco jiného. „No nic, to se stejně nestane, protože, jak už jste říkal, když o tom teroristé vědí... Chci se teda zeptat – vy jste někde slyšel nebo si myslíte, že na nás chtějí hodit atomovku?“

„Já jsem o tom neslyšel. Vy ano? Mimochodem mí kolegové zde si myslí, že Odvetný úder je natolik účinn-

né odrazení, že pravděpodobnost, že by nějaké americké město bylo zničeno jaderným výbuchem odpáleným islámskými teroristy, je velmi malá. Proto to musíme udělat sami.“

„Cože?“

„Milý Harry, my, muži shromáždění v této místnosti, jsme vyvinuli Projekt Zelená – tedy plán, jak odpálit atomovou bombu v nějakém americkém městě, což vyvolá okamžitou reakci v podobě spuštění Odvetného úderu, a to znamená totální likvidaci islámu jaderným výbuchem.“

Harry si nebyl jist, jestli skutečně slyší dobře, a naklonil se k Madoxovi.

Madox pokračoval a díval se Harrymu přímo do očí. „A nejkrásnější na tom všem je to, že tato vláda si ani nemusí být jistá, že atomový útok na Ameriku způsobili islámští teroristé. Existuje totiž velmi silná presumpce viny vůči islámistickým džihádistům, takže není vyžadován nezvratný důkaz k tomu, aby byl Odvetný úder spuštěn. Brillantní, ne?“

Harry se zhluboka nadechl. „Vy jste šílenci.“

„Ale ne. Vypadáme jako šílenci?“

Harry si nemyslel, že by ostatní čtyři přítomní muži vypadali, jako když jim přeskočilo, ale Madox rozhodně trochu ano. Harry se znovu zhluboka nadechl: „Vy máte atomovku?“

„Samozřejmě. Proč si myslíte, že jsme tady? Vlastně máme čtyři bomby. Mimochodem...“ Madox vstal, přešel k černému koženému kufru a poplácal ho dlaní: „Tady je jedna z nich.“

9. kapitola

Bain Madox vyhlásil krátkou přestávku, při níž všichni krom Scotta Landsdalea a Harryho Mullera opustili místnost.

Landsdale stál na opačném konci stolu, než seděl Harry, a oba muži se měřili pohledy. První promluvil Landsdale: „Ať tě ani nenapadne, co tě zrovna napadlo.“

„Neslyším. Musíš blíž.“

„Vyser se na ty chlapácký kec, detektive. Jediný způsob, jakým se odsud můžeš dostat, je ten, že tě propustíme.“

„Neradil bych ti, abys na to sázel svý hedvábný erární spodáry CIA.“

„Když mi odpovíš na pár otázek, můžeme něco vymyslet.“

„To zní jako to, co obvykle říkám podezřelým. A taky jim obvykle lžu.“

Landsdale poznámku nekomentoval: „Kdy ti přidělil Tom Walsh tenhle úkol a co ti o něm řekl?“

„Přikázal mi, ať se teple obleču a schovávám si účty za benzín.“

„Dobrá rada. A díky za potvrzení, že to byl Walsh. Cos měl dělat s těma svýma digitálníma fotkama na paměťových kartách?“

„Najít někoho od CIA a nacpat mu je do prdele.“

„Bylo součástí úkolu také pátrání na Adirondackém letišti?“

Harry si uvědomil, že Landsdale je ve své práci dobrý. Hoši od CIA byli kreténi, ale vysoce profesionální kreténi. Harry odpověděl:

„Ne, ale ten nápad stojí za to. Vsadím se, že najdu tvý jméno na seznamu cestujících.“

„Harry, já vystupuju pod víc jménama, než kolik máš čistejch ponožek doma v prádelníku.“ Pokračoval ve výslechu: „Kdo ze Šestadvacítky je ještě informován o tvém úkolu?“

„Jak to mám kčertu vědět?“

„Předtím jsem se o tom nezmínil, ale jeden z mých přátel od vás mi řekl, žes mluvil se svým kolegou Johnem Coreym na chodbě u výtahu, a to už sis nesl kuffík z technického. Neptal se tě Corey, na co se chystáš?“

„Co kdybys šel do prdele?“

Landsdale si poznámky nevšímal. „Pokouším se ti pomoci, Harry.“

„Myslel jsem, že jsi ze CIA.“

„Ty fakticky nic nechceš vědět, Harry?“

„Ale jasně, že jo. Jsem na tvé straně.“

„Možná to teď nemyslíš vážně, ale až bude po všem, uvidíš, že to byla jediná možnost.“

„Nepotřebuješ se jít vychcat nebo tak něco?“

„Ne, ale tady máš otázku k přemýšlení: Myslíš, že to na tebe mohlo být připravené schválně?“

„Co jako?“

„No třeba jestli Walshovi někdo nepřikázal, třeba někdo z Washingtonu, aby sem poslal hochu – nějakého poldu na výzvědy – a ten aby vyfotil všechny, kdo sem přijedou. Nevypadá to jako nic velkého, co? Ale lidi, co vydali tenhle příkaz – a možná to byl samotný Walsh –, věděli, že se nedokážeš přiblížit k tomuto sru-
bu ani na kilometr, aniž by tě chytli.“

„Já jsem se ovšem přiblížil mnohem víc!“

„Gratuluju. Já ovšem uvažuju jiným směrem, Harry. Byls prostě předurčen k roli obětního beránka. Jasný?“

„Ne.“

„Tohle je totiž tak neobratné, že jediným důvodem, proč tě sem mohli poslat, byl jejich záměr vyděsit nás k smrti a přinutit nás Projekt Zelená zadržet. *Anebo naopak*. Urychlit. Co si o tom myslíš?“

„Já jsem už se CIA měl tu čest pracovat a myslím si, že tihle lidi vidí konspiraci naprosto ve všem s výjimkou toho, co spiknutí skutečně *je*. Proto to vždycky poserete.“

„Možná na tom něco bude. Nicméně dovol mi s tebou sdílet tvou paranoiu. Walshovým prostřednictvím tě sem poslali nějakí hlavouni, abys nás vyděsil a přiměl k činnosti *nebo* za účelem toho, aby FBI dostala příkaz k prohlídce, protože tě sem přijde hledat a najde čtyři atomové kufříky, o jejichž existenci je přesvědčená.“

Harry neodpovídal, ale zamyslel se nad tím.

Landsdale pokračoval: „Tak především předpokládejme, že nás někdo chce vyděsit a přimět k rychlé akci. Kdo by to mohl být? No, možná mí lidé. Nebo možná chce mít záminku ke spuštění Odvetného úderu sám Bílý dům.“

Harry se zamyslel i nad tímto sdělením, ale znovu nereagoval.

Landsdale pokračoval: „Ale mohlo jít ještě o něco jiného – že tě sem poslali, abys zmizel a aby FBI mohla tenhle barák a okolí pročesat z pravděpodobné příčiny a s příkazem k prohlídce. Vlastně jediná inkriminující věc tady v klubu jsou čtyři bomby a ty – a ani bomby, ani ty tady příliš dlouho nezůstanete. Vysílač ELF není ilegální, jen se těžko vysvětluje, proč ho člověk má. Jasný?“

Harry Muller měl pocit, jako kdyby se dostal do některé z psychiatrických léčeben ukrytých v lesích hornaté části státu New York a dorazil tam deset minut poté, co se vlády zmocnili pacienti. A co je kčertu nějaký vysílač elfů nebo co? Jak by člověk vysílal nějakého elfa? A proč by měl chtít...?

Landsdale se ho zeptal: „Víš, co je ELF?“

„Jasně. Elfové pomáhají Santa Clausovi.“

Landsdale se usmál a upíral na Harryho zrak. „Možná to fakt nevíš.“ Vysvětloval tedy: „Extrémně nízká frekvence. Zkratka ELF. Extremely Low Frequency. Říká ti to něco?“

„Ne.“

Landsdale začal cosi vysvětlovat, ale otevřely se dveře a dovnitř vstoupil Madox s ostatními třemi členy výboru.

Landsdale zachytil Madoxův pohled a kývl ke dvěřím.

Madox se ostatním omluvil: „Chvilíčku strpení.“

Spolu s Landsdalem vyšel z místnosti a u dveřích přikázal Carlovi: „Nespouštěj zrak z pana Mullera.“

Carl vešel dovnitř do místnosti a zavřel za sebou. Landsdale šel po chodbě a Madox ho následoval. Landsdale promluvil: „Oukej. Popovídal jsem si s Mullerem a vypadá to, že skutečně upřímně nemá o ničem ani ponětí. Dostal jen instrukce ke svému úkolu, nebyl informován ani Walshem ani nikým jiným, což je standardní procedura, když vysílají na citlivou akci někoho s nízkým stupněm prověrek.“

Madox přikývl. „Já vím. Na co narážíš?“

Landsdale se odmlčel. „Nepochybuji o tom, že ať sem Harryho Mullera poslal kdokoli, poslal ho s plným vědomím, že ho chytíme. Jasně?“

Madox neodpověděl.

Landsdale pokračoval: „Jsem si poměrně jistý, že CIA ví, co máš za lubem, Baine, a ví to i ministerstvo spravedlnosti a FBI.“

„To podle mého není pravda.“

„Myslím, že je. A také si myslím – a vycházím ze svých informací –, že ministerstvo a FBI mají v úmyslu tě sejmout.“ Landsdale upřel na Madoxe pohled: „Ale

máš ve vládě své příznivce a přátele. Konkrétně v CIA, která ti fandí. Chápeš?“

„Já si myslím, že ve vládě *nikdo* s výjimkou přítomných neví o Projektu Zelená ani ň, natož o...“

„Baine, nech trochu splasknout své ego, do prdele! Manipulují s tebou a využívají tě a...“

„Hovno!“

„Žádny hovno. Poslyš, máš skvělý plán. Ale sedíš na něm až příliš dlouho. Dobráci na ministerstvu spravedlnosti a v FBI se ti dostali na kobyliku a chtějí toto spiknutí odhalit. CIA to vidí naprosto jinak. CIA se domnívá, že tvůj plán je absolutně skvělý a totálně dokonalý, ale trvá hrozně dlouho.“

Madox se zeptal: „A víš to všechno naprosto jistě? Nebo jde jenom o tvé spekulace?“

Landsdale si chvíli odpověď promýšlel. „Od každého trochu.“ Dodal: „Podívej se, já jako styčný důstojník CIA v Bílém domě nejsem tak úplně v partě z Langley.* Nicméně jsem dělával na takzvaných černých operacích** a slyšel jsem o tobě mnohem dřív než ty o mně.“

Madox znovu neodpovídal.

Landsdale pokračoval: „Každá tajná pobočka některé zpravodajské služby má své legendární členy, muže a ženy, na něž se pohlíží jako na téměř mýtické velikány. Já jsem s takovým člověkem pracoval a dotyčný mě jednou zpravil o operaci Odvetný úder a tehdy přišlo na přetřes i tvé jméno, Baine, jako jméno soukromého jednotlivce, který má možnosti Odvetný úder rozjet.“

Madox se zatvářil nervózně. „Z tohoto důvodu jsem se tedy s tebou seznámil?“

Landsdale neodpověděl přímo: „Z toho důvodu mě vyslali do Bílého domu.“ Odmlčel se: „Tvá malá konspirace vyvolala vznik podobného spiknutí jistých jednot-

---

* Adresa CIA (pozn. překl.)

** Tj. neschválených Kongresem (pozn. překl.)

livců v CIA a také v Pentagonu... a možná i v samotném Bílém domě. Jinými slovy ve Washingtonu jsou i jiné výbory krom toho vašeho, které pomáhají. Jsem si jistý, že to chápeš. A také pochop, že kdybys neexistoval, pak by lidé ve vládě, kteří chtějí Odvetný úder odstartovat, museli bomby umístit v amerických městech sami.“ Nasadil nucený úsměv: „Jenže my rádi podporujeme soukromou iniciativu založenou na pevné víře.“

„Co tím chceš říct, Scotte?“

„Chci tím říct, Baine, že ať sem Harryho Mullera poslal kdokoli, chce vše dotlačit k rychlému závěru. Pokud to byla FBI, pak ti sem vlítnou. Pokud to byla CIA, pak ti chtějí naznačit, aby sis pospíšil.“ Nadechl se. „Nepochybují, že obě organizace vědí, co má ta druhá za lubem, a teď spolu závodí, aby zjistily, či idea ochrany americké bezpečnosti v tomhle dostihu vyhraje.“

Madox mlčky zíral před sebe. Pak promluvil: „Potřebuju zhruba osmačtyřicet hodin.“

Landsdale přikývl: „Já jen doufám, že ti ještě tolik času zbývá.“ A dodal: „Mám nějaký kontakt v protiteroristickém, kde pracuje Muller, a můj člověk tvrdí, že Muller je hoch z oddělení pro Blízký východ a nepracuje v domácí teroristické sekci, tudíž je neobvyklé, že by ho na tuhle práci vybrali. Ale taky mi řekl, že na tuhle sledovačku byl původně speciálně vybraný chlápek jménem John Corey – bývalý polda jako Muller a taky z oddělení pro Blízký východ. Speciálně vybraný, chápeš? A proč? Tot' otázka. Jaký je rozdíl v tom, koho sem poslali jako obětního beránka?“ Zapálil si cigaretu a pokračoval: „Pak jsem si vzpomněl, že chlápek ze CIA, který mi jako první řekl o Odvetném úderu, byl jednou na protiteroristické napojený, a když tam dělal, dostal se do velkého souboje s tím Coreym o to, kdo koho víc nasere. Vlastně to bylo ještě horší – fakticky chtěli jeden druhého odkráglivat.“

Madox pohlédl na hodinky.

Landsdale pokračoval: „Jedním z jejich mnoha problémů byla zřejmě Coreyho současná manželka, agentka FBI přidělená do protiteroristické jednotky.“ Usmál se. „Za vším hledej ženu.“

I Madox se usmál: „Sexuální žárlivost je divokou kartou dějin. Celá impéria byla zničena kvůli tomu, že Jack šoustal Jill a Jill šoustala Jima.“ A zeptal se: „Ale o co ti teda přesně jde?“

„Jen o to, že nacházím víc než jen shodu okolností v tom, že na Mullerově místě měl sedět Corey a čekat na smrt.“

Madox poznamenal: „Někdy je, milý Scotte, shoda náhod jen shodou náhod. A co na tom?“

Landsdale zaváhal: „Ale pokud to *není* dílem náhody, tak v tom vidím ruku mistra – tedy chlapa, který mi původně řekl o Odvetném úderu a také mi dohodil práci v Bílém domě a uvedl mě i do klubu Custer Hill... Jenže to není možné, protože ten člověk je mrtvý. Nebo by měl být mrtvý.“ Upřesnil: „Zahynul ve Světovém obchodním centru.“

Madox poznamenal: „Lidé jsou buď mrtví, nebo mrtví nejsou.“

„Tenhle chlap je naprostý duch. Je mrtvý, když potřebuje, a oživne, když se potřebuje vrátit. Jde o to, že pokud je to právě on, kdo stojí za Mullerovou přítomností zde, pak bych se cítil mnohem líp a viděl mnohem pravděpodobněji naše šance na uskutečnění Projektu Zelená v následujících osmačtyřiceti hodinách a také by byla mnohem větší šance, že by vláda iniciovala Odvetný úder jako reakci.“

Madox upřel na Landsdalea zkoumavý pohled: „Pokud by ses kvůli tomu cítil líp, Scotte, pak mám radost i za tebe. Ale jen tak mimochodem, pane Landsdale, to rozhodující se neděje ve Washingtonu, ale *tady*. Praco-